

BENYÓ ILDIKÓ

ÉLETEM

- életrajzi kisregény -

1973

ISBN 978-615-00-1793-8

Lektorálta és szerkesztette: Benyó Judit költő 2016

A címlapon Benyó Ildikó grafikusművész műve: Mártély angyala 1971 olaj, vászon 80x100 cm

© Benyó Judit 2016

I. RÉSZ

- Szeretem az akaratodat! - vallotta be Márk.

Teréz nem válaszolt. Megsimította kezével az arcát és már maga sem tudta, hogy lesz, azt akarta látni, hogy Márk boldog.

Vártak a találkozásra, pedig minden nap együtt voltak a főiskolán.

- Nem tudom, mikor vagy te, és mikor nem?

- Az jó! - nevetett Teréz.

- Mi történt velem? Sokat gondolkodtam és kitaláltam, hogy semmit nem értek - mondta Márk. Megint nevettek.

- Ugye mégsem fejezted be? - kérdezte Márk, arca borotvátlan volt.

Elszaladtak.

Teréz jól érezte magát a világban, olyankor, amikor rajzolt, jól esett neki, hogy Márk észreveszi és figyel.

Bízott a tehetségében.

És nem szerette, ha mestere mást állított elé példaképnek.

Beragasztották a műterem ablakát, hogy ne jöjjön be a hideg, esett a hó.

Teréz eleinte nehezen rajzolt, előtte lebegett Márk mondása: „- Legendás a te akaratod Teréz!”

Könnyebbnek érezte magát Teréz, visszanyerte a biztonságát.

Gondolatban nagyon jól elbeszélgetett Márkkal, de amikor találkoztak, zavarba jött.

Hideg volt, elsőnek ért be a műterembe.

A modell nem állt fel, pedig dolgozni akartak.

Egyik fiú felkapta és letette Terézt a székre, hogy üljön ő modellt.

Gauguin festményeket nézegettek ebéd után a könyvtárban, Márkkal.

A hideg csípte az orrukat. Ugráltak az olvadozó hótócsákon át és karöltve jártak.

- Anyám Pesten lakik, tőle kapok néha pénzt, van egy bátyám, megnősült. Van faházunk a szigeten, apámnak motorcsónakja - mesélte Márk.

A műteremben a fiúk beszélgettek.

- Végül minden nő családanya lesz?! Te szűz vagy, Teréz! - mondta az egyik fiú és elnevette magát.

Teréz forgatta kezében a cigarettát és nézte a füst játékát.

Odament hozzá Márk. Odébb a fiúk kártyáztak.

Teréz minden neszre felfigyelt és nézte, amint az egyik fiú éppen a combjára kente az ecsetet.

Fázott. Ebédre csengettek.

Othon fát vágott. Megrakta nehezen a tüzet és elnézte, hogyan csattog a cserépkályhában a fa.

Hosszú napok voltak ezek.

Teréz befejezte az aktrajzot.

Szív alakú arcán minden változás meglátszott.

Az ösztöndíj fizetése után ismét lapozták a könyveket.

- Valamit akartál mondani? - kérdezte Márk.

- Egyszerűen ide hívtalak, mert hiányzol!

Márk elmosolyodott. Teréz szépnek látta.

- Legalább tudtál rajzolni? - kérdezte Márk.

- Igen.

- Én idősebb vagyok nálad, ezt te nem érted!? Később találkozunk.

- Maradjon, minden a régiben - kérte Teréz.

- Tudom, hogy ezt te nem akarod - és Márk elsimította Teréz haját.

- Én már három éve így vagyok. Téged választottalak. Most örülök, hogy hiányoztam. Most jó felkelni, tudok mindent, hogy miért csinállok.

- Rosszul választottál, mert vad vagyok - viccelődött Teréz.

- Ha lépek egyet, vagy kettőt más is kereshet!

- Nem engedem! Vigyázok rád, igaz, kényelmes így, a tél rossz, nyáron meglátod milyen jó lesz!

- Nem tudom, milyen vagyok, Márk?

- Ráérek gondolkozni ezen. Én tudom, milyen vagyok, te sem tudsz másmilyen lenni, csak amilyen akarsz lenni.

- Sohasem tudom, mi lesz minden bizonytalan, ismeretlen. Jobb így, mint a pocakos házasságok biztonsága - mosolygott Márk.

- Nem tudom, miért beszélünk erről, mi lesz? Hiszen te mondtad, hogy nem szereted azt - szólt Teréz.

- Igen, mert olyan hangulatom van. Holnapután, ott leszel, ugye?

- Menj órára! - kérte Teréz.

Márk nem ment.

Átfogta szorosan és csatangoltak a hatalmas fák között.

- Apám fogságban volt, Oroszországban. Anyám úgy tudta, meghalt, nem várta már. Mi ketten a bátyámmal vele maradtunk. Nehezen éltünk. Anyám kőművesként dolgozott. Végül apám hazajött. Érettségi után nem dolgoztam.

Veszekedés volt ezért, én meg szereztem egy albérletet, elmentem. Azóta én vagyok a jó fiú, ha szombat, vasárnap meglátogatom őket. Bátyám most külföldön él.

- Mért nem dolgoztál?

- Aztán dolgoztam, csak a nyarat akartam szabadságban - ömlött Márkból a szó.

Minden üde volt, ágas-bogas fák között elszívtak közösen egy cigarettát és a Városligeti tó köhídjához támaszkodtak.

Együtt dolgoztak a hatalmas műteremben.

Márk segítette Teréz állványát áthelyezni és tiszta papírt adott neki.

Rongyos bulira készülődtek a főiskolán.

Teréz most már nem akarta elengedni Márkot.

Kérlelni szeretne volna a klubban, hogy segítsen neki.

Úgy érezte, minden megváltozott.

Megint a könyvtárban várta Márkot.

Giotto festményeit nézegette.

Bántotta Terézt, hogy mestere régóta nem korrigálta rajzait.

Együtt nézegették Michelangelo szobrait.

- Mért vagy ilyen mérges? Gyerekes vagy! - nyugtalanította Teréz hallgatása.

- Gyerekes, gyerekes, hát akkor te milyen vagy? - kérdezte Teréz.

Márk várta az aulában.

- Jössz a bálba? Van hozzá kedved?

- Van! - felelte Teréz és jókedvűen taposta a lucskos havat hazafelé.

A klubban már sötét volt és szólt a Rolling Stones együttes lemeze.

Egész este beat-zenét hallgattak. Mögöttük hét szál gyertya égett.

A fiúk a lányokat ölelgették, a földön ültek. A többiek táncoltak.

Márk pálinkát vett. Teréznek jókedve volt.

- Nem értelek, te sem engem? - mondta Teréz az úton.

- Elfogadlak mindenképpen, ne akarj semmit magyarázni, elemezni! - szólt Márk.

- Menjünk hozzád! - indítványozta Teréz és belekarolt Márkba.

Hamar odaértek a régi házba, felgyalogoltak a hosszú lépcsőn.

Márk a felső emeleten, egy kicsi, albérleti szobában lakott.

Teréz nézelődött. A falakon színes grafikák, egy lovas és egy másik.

Volt ott még két kis asztal, rajtuk gyufásdoboz, pasztellek.

Márk elővett egy verseskönyvet.

Csak egy órájuk volt.

Látni akarta, hogyan él Márk.

Hagyta, hogy Márk átölelje.

A szoknyáját is megigazította, nem engedte, hogy Márk meglássa sovány combjait.

A fiúk a dekorációt csinálták a műteremben, nagyokat nevettek.

- Itt lesz a bejárat! Hozzál abroszt! Ez lesz a törülköző! - hallotta Teréz a röpködő mondatokat.

Mindannyian leültek a szép, fehér abrosszal leterített asztalhoz.

Teréz nézte a gyertyákat.

Márk arca frissen borotvált, az ingje fehér. Ette a halászlét. Táncoltak.

- Akarlak, Teréz! Nagyon szeretlek! Az illatod úgy szeretem, jó volna veled feküdni az ágyban!
Nekem csak te kellesz!

Teréz telefonált a szüleinek.

A fiúk bolondságból kánkánóztak, jobb lábukról feltűrték a nadrágot és nevettek.

- Szív-alakú az arcod! Teréz!

- Szeretlek. Márk.

Vizet ittak együtt, az arcukra csorgott. Lépéseik zaját az utcák visszaverték.

Érezte Márk illatát is a tisztaságban, piroskockás ingjében, gyönyörködve nézte. Újra és újra átölelték egymást. Nem akarta elengedni Márkot.

Először engedte, hogy egy férfi nézegesse meztelen melleit és nem szégyellte.

Márk nézte Teréz mozdulatait, Teréz elaludt.

Márk leült melléje és figyelte, hogyan alszik.

- Te játszol a szavakkal? - kérdezte halkán Márk.

- Nem! - felelte Teréz.

Szeszes itallal kínálta Terézt, szüntelenül beszéltek.

Rajzolgattak.

Teréz észrevette, hogy Márk homlokán ránc van. Olyan csend volt, hogy hallotta Márk lélegzését és a fűtőtest zümmögését.

- Nem fogsz soha megunni! - szólt Márk és nyugodtan feküdt Teréz ölében.

Mesélt a katonaságról és a régi munkahelyéről.

- Te is mesélj! - kérte Terézt.

Teréz megpróbálta, először nehezen ment.

Messze volt még a nyár, mikor együtt szaladgálhattak volna a zöld fűben, feküdhetek volna a mezőn.

Minden olyan ismeretlennek tűnt körülötte.

Egész délelőtt a kiállítást rendezték a félévi bemutatóra.

Teréz anatómia vizsgára készült.

A műterem rideg lett, egy-két főiskolás lézengett.

1966 januárjában lezárult az első félév a Képzőművészeti Főiskolán.

Több növendék az asztal tetején ült.

Teréz elégedetlen volt az osztályzatával. Kopogtak léptei a folyosón. A könyvtárba igyekezett.

Később behozta a mester az indexet.

Teréz hirtelen mozdulattal vette ki kezéből a magáét.

- Ahelyett, hogy megköszönné! - mondta felháborodva a mestere.

Márk fogta Teréz vállát és mérges volt, hogy ilyen problémát csinált ebből. Vigasztalta és elhívta a közeli cukrászdába.

Márk konyakot rendelt. Teréz azt gondolta, azért isznak konyakot, mert ez az ő karácsonyuk.

Figyelmesen hallgatta Márkot.

- A munkában mindig tudod mit akarsz, sokszor jó dolgokat csinálsz.

Teréz tudta, hogy mindent át kell gondolnia és megfeszítve tovább dolgozni.

- Én a grafikából szeretnék annyira jutni, hogy megéljek a magam lábán! Jó függetlennek lenni - mondta Márk.

Majd hirtelen átváltott egy másik témára.

- Te keveset mondasz el magadról, nem ismerlek! Miért beszéljünk jelképekben? Inkább legyünk őszinték! Minden ember ragaszkodik a magányához. Sok mindenről le kell mondani az embernek, és megteszi, ha tudja, hogy van értelme. Mindig tudtam, hogy alakulnak a dolgok. Úgy még senkivel se voltam, mint veled! Tudod miért mentek el a többiek?

- Igen - felelte Teréz.

- Mert nem is voltak veled! - magyarázta Márk.
Nem nézett Terézre. Lehajtott fejjel beszélt.

Márk szobájában az asztalon levelek, papírok heverték.

- Nem jövök többet! - szólt Teréz szomorúan.

- Ne is gyere!

Homályos volt a szoba, az árnyékok feketék. Teréz piros blúzt viselt.

Mindketten szépek voltak.

- Nem szeretsz eléggé, csak ezt tudom - kesergett Márk.

A szobában sötét volt.

- Meg akarlak szeretni!

- Az jó lenne, akkor szólj rám! - nevetett Márk és mind a ketten nevettek.

Zsebre tett kézzel járkál az utcán.

Kedvelte, tetszett neki Márk.

A szobában csak a cigaretták piros parazsa látszott, amikor Teréz szívta a cigarettát, egy pillanatra kivilágosodott és nézhette Márk arcát.

- Nem haragszol? - kérdezte Teréz.

- Lesz még ünnep a világon! - szólt Teréz és mosolyogtak.

Teréz nem tudott haragudni rá.

- „Hol van a legendás akaratod, Teréz?” - kérdezte magától.

Előre szaladt a lépcsőn.

A trafikban futottak össze.

Kint szokatlanul fényes volt minden.

Mintha minden nap egyetlen nap volna, és az sokszorozódna meg!

Ugyanúgy, mint szokta, átkarolta Terézt.

Ugyanaz a lépcső, ugyanaz a gangos udvar.

- Olyan vagy nekem, mint a bor, meg a tánc! - mondta Márk.

Teréz először szilveszterezett társaságban.

Korábban ért a találkozóhelyre. Mindenhol csoportokba verődött embereket látott, kezükben trombita.

Márk borosüveget tartott a kezében.

- Emlékszel a versre, amire tanítottalak?

- Igen, de én a másikat jobban szeretem - válaszolta Teréz.

Márk elmondta a várakozásról szóló verssorokat.

- Várok én is!

A Híradó mozinál befordultak. Márk barátjához igyekeztek.

Egy kisfiú nyitott ajtót. A szobában két vendég és Laci bácsi üldögélt. Egyre több vendég érkezett.

Márk barátja nem vállalt állást, rajzolással foglalkozott.

A szobában szerény bútorok. Körülbelül tizenöten voltak, a „Felkelő nap háza” című dal szólt.

Márk megsimította Teréz arcát és arról mesélt, hogy nyáron elmennek a szigetre.

- Lesz egy kisfiúnk! - súgta Márk.

Teréz boldog volt, nagyon örült. Csodálatos érzés volt elképzelnie, hogy kezében tart egy kicsi fiúcskát.

- Bemutatlak apámnak, meglátod milyen jó ember! Ő is kint lesz a szigeten. Nagyon sokáig tudnék rád várni, nem akarlak, nem tudlak becsapni - mondta Márk.

Teréz először ünnepelte csókkal az Új évet.

Márk hallgatott.

Mentek haza a hideg hajnalon. Megszokták a sípszót és a trombita hangját. Már nem tombolt a tömeg. Márk akart venni egy trombitát.

- Fekszünk megint egymás mellett - sóhajtott Márk.

Nem aludtak el, beszélgettek. Márk érezte Teréz karcsú derekát, ahogy átölelte.

- Azt mondta Laci bácsi, hogy reneszánszos arcod van, szép vagy! - mondta Márk.

A sötétben fénylett az ablak, berregett a fűtőtest.

Dúdoltak egy dalt, aztán megnézték hány óra van.

- Te, te! - ismételte Márk hazafelé menet.

Részeg emberek tántorogtak az utcán. Fagyott.

Felmentek a szobába.

Márk felrajzszögezte Teréz metszetét a falra. Aztán gyönyörködve nézett rá.

Megint a nyárról beszélgettek.

Teréz megszorította Márk vállát. Mikor leült az ágyra, észrevett az asztalon egy levelet.

- Hiszek neked, addig jó, míg hiszek neked! - szólt Teréz és felemelte a levelet.

- Ki az a másik lány? Nem felezek én senkivel!

Elmentek a moziba.

Teréz bemutatta az édesapjának Márkot.

Márk nem fütyörészett, mint máskor, még csak nem is nevetett, hogy szerencsájuk van, az öregasszony nem volt a konyhában.

Márk vett két narancsot.

Csináltak egy pasztellképet az új krétákkal.

Márk hozott vizet.

Teréz észrevette, hogy Márk nyugtalanul szívja a cigarettát.

A lépcsőn nem versenyeztek lefelé.

Teréz kedvetlen lett.

Teréz utána nézett.

Kint esett a hó.

Teréz nézte, ahogy Márk rajzolt. Rajza egy bikaviadort ábrázolt.

Terézt bántotta, hogy édesapja nem nagyon kedvelte Márkot.

„Szeretem őt! Márk ölében éreztem, hogy teste forró az ingje alatt.” - gondolta.

Megkezdődtek a főiskolán a kollokviumok.

Teréz vékony, túsarkú cipőben járt, nem fázott.

Tervezgettek a meleg szobában, számlálgatták, mikor lesz tavasz.

- Milyen jó lesz akkor, Veszprémben leszünk! - szólt Márk.

- Akkor is veled leszek! - örvendezett Teréz és fogta a krétát, a szekrény oldalára írta fel a dátumot emlékeztetőül.

Erkélyükön két galamb ült, őt nézték furcsa, kis fekete szemükkel.

Mindketten zsebre tett kézzel mentek az utcán. Márk haja és szempillája is fehér lett a hótól. Sűrűn esett.

- Elviszlek moziba! - mondta Márk jókedvűen. Egymás kezét fogták.

Teréz arra gondolt, hogy ilyen nagy tél régen volt. Kicsi korában belehempergőzött a hóba.

Vidám szeretett volna lenni, de bántotta, hogy ritkán láthatja Márkot.

Minden csendes volt.

Márk a kapu előtt állt, hogy ne hulljon rá a hó.

A szobában ültek megint az ágy szélén.

Márk megmutatta milyen sokat dolgozott a művészettörténeti témán.

Márk útközben arról beszélt, hogy szerez egy főbérleti lakást, ahol még mulatozni is lehet.

- Akkor aztán nálam is lakhatsz! - mondta Márk ábrándozva, kedvesen.

Besiettek Márk szobájába.

A falak tele voltak képekkel. Teréz rajza is köztük volt.

- Szeretlek, de még nem vagy a szeretőm! - mondta Márk.

- Akkor miért beszéltél a nyárról?

- Mert jó veled! Mit gondolsz, mért járunk mi együtt?

- Hiszen könnyű szeretőnek lenni! - szólt Teréz.

- Kérdezek tőled valamit! Ha elvennélek téged feleségül, hozzám jönnél?

- Az a fontos, hogy veled lehessenek! - felelte Teréz és elmosolyodott.

- Te nem szeretsz engem, úgy érzem - mondta szomorúan Márk. - Azt akarom, hogy akkor legyél az enyém, ha érzem, te is szeretsz!

Teréz zavarba jött attól, hogy Márk nézi.

- Kellesz, csak azt tudom! - szólt Teréz.

Teréz elszenderedett a karjaiban.

A szobában csend volt.

Márk elgondolkozott és Teréz arcát nézte.

- Te, te! Nagyon szeretlek! - suttogta Márk és megsimította Teréz vállát, göndör haját.

Meleg volt. A konyhában forrt a víz. Márk beengedte Terézt.

Egy üveg vermutot hozott az apjától, kinyitotta az üveget.

A szobában sötét volt.

- Csak azt kell tudni, hogy minden ember más. Te is másnak képzelteél el engem?!

El kell tudni dönteni, meg tudsz-e szeretni!

Volt, amikor azt hittem, már döntöttél. Mi a fontos? Hogy az ember dolgozzon és legyen valakije, akihez fordulhat. Megálmodunk valakit, és azt keressük. Nem találjuk meg, mert olyan ember nincs. Keresünk valakit, jó szerető legyen, meg tudja szeretni is! Kell tudni választani! - fejtegette Márk.

- Sok mindent el kell mondanom, hogy megérts! - folytatta bizonytalanul Teréz. Elsírta magát. „Miért állítasz döntések elé?” - tette fel a kérdést magában.

Átölelték egymást.

- Most nem szaladsz le a lépcsőn - mondta Márk.

Cigarettára gyújtottak.

Nem örültek a melegnek sem.

- Megérem veled a tavaszt! - szólt bátorítóan Teréz.

- Ne félj, a nyarat is! - vigasztalta Márk.

Teréznek jó volt úgy istenigazából hinni. Egy fiúportrét festett.

Nagy kedvvel kereste a színeket.

Márk és Gyuri bejöttek, nézték, hogy fest Teréz.

Márk hívta a klubba.

Egymás mellett ültek, sokat beszélgettek. Teréz elnézegette Márk arcát.

Az ablakon át látta a mélytűzű fákat. Jóleső érzés fogta el, amikor arra gondolt, hogy jön a tavasz. Belenézett a napba és jókedvében lespaklizta az előző napi munkáját. Fél óra alatt élményszerűen felrakta a színeket, finom narancssárga színeket. Aztán felfeszítette a vásznakat.

Mestere odahívta Terézt magához.

„- Jó az ecsetkezelése, a hozzáállása is szimpatikus, színben is kellemes, csak fesse továbbra is ilyen lazán! El ne merevítse! Láttam a grafikáit, miért csinál ilyen szecessziós dolgokat?

- Fessen egy önarcképet!” - mondta.

Teréznek jól esett a biztatás, jókedve lett.

Beállítottak a fiúk. Együtt mentek ebédelni.

A lépcsőfordulónál Márk megcsókolta Terézt.

Nem szóltak egymáshoz. Teréz látta Márk arcán, hogy haragszik valamiért. Sietett az ebéddel, majd elment festéket vásárolni.

- Merre mész? - kérdezte Teréz.

- Erre megyek, papírért.

- Én meg festéket venni! - tette hozzá Teréz és látta, hogy Márk haragszik rá, amiért elment az Épreskertbe, kollégáihoz.

„Megnéztem, hogyan festenek a többiek, és azért nem haragudhat, amiért portrét festettek rólam a fiúk és hallgattam őket.” - gondolta.

- Várj! - kiáltotta Márk után Teréz.

- Négykor megvársz? - kérdezte Teréz, amikor Márk visszanézett.

Bent leszek a klubban! - mondta és elsietett.

Kint állt az aulában Márk, a hirdetőtáblát böngészte.

Teréz azzal próbálta jókedvre deríteni, hogy elmondta neki az előző nap hallottakat.

Márk vetetlenül hagyta az ágát.

Teréz a fűtőtestnek támaszkodott. Márk az ágya szélén ült, majd odament Terézhez, átölelte és leültette maga mellé.

- Nem szeretem, ha ilyen vagy, mindent csak elkezdesz, semmit nem mondasz ki, rejtvények közé bújsz. Tudok rólad többet, mint például a Bandi?

- Nagyon fontos ez nekem! - szólt Teréz.

- Erre biztosan azt feleled, hát igen, ilyen vagyok.

- Nem, Márk! - szólt ismét Teréz, mert meglepődött azon, hogy ennyire nem hisz benne.

Márk hevesen átölelte Terézt, a vállát szorította.

Mikor levette a kabátját, Márk nem ölelte át hirtelen, beszélgettek. Teréz örült, hogy vele lehet.

Három kívánságot ajándékozott Márknak születésnapjára. Márk első kívánsága az volt, hogy megtudja, mikor van Teréz születésnapja.

Hozott egy pohár vizet a konyhából.

Terézben volt valami felszabadultság, birtokolni akarta Márk testét és félt is tőle. Ellentét volt köztük.

Márk nem engedte, hogy Teréz átölelje.

A sötétben látta az arcát, amikor cigarettáját felsercentette.

Mire kiért az utcára, arra gondolt, hogy Márk valaki kedvéért majd beveti az ágyat, felmossa a linóleumot, és rendet csinál.

Egyszer eltávolodik tőle, máskor közel kerül hozzá.

Együtt étkeztek.

- Segítettem apámnak textil mintákat festeni - mondta Márk és elmesélte, hogy vitáztak, amiért az apja nem jó színeket kevert ki.

Teréz szeretettel nézegette Márkot a sötét ingjében, és szép arcát.

A szobában sötét volt. Egymás mellett feküdtek.

- Segíteni akarok! - mondta Márk.

Teréz csak nézett a sötétben és nem felelt.

„Igen, segítesz rajtam.” - gondolta.

- Nem szeretsz engem, csak védekezel a magánytól - szólt ismét Márk.

„Miért veted a szememre?” - kérdezte magában Teréz, de nem válaszolt.

- Nem védekezem, - mondta Teréz és csak nézett a feketeségbe.

- Nem ismerlek, néha azt hiszem, értelek. Csak forgunk egy helyben, mondtam már, nem sokkal többet tudok rólad, mint bárki más. Voltál már úgy, valakiről azt hitted végérvényesen választod, hogy nála megmaradsz? Hát én így vagyok veled. Már egyre nehezebben hiszek abban, hogy tudsz úgy szeretni, mint én - mondta Márk.

- A magam módján, ahogy tudlak, úgy szeretlek - szólt Teréz.

- Ez nem elég nekem. Akad majd, akit egészen másképp, jobban is tudsz szeretni! - mondta szomorúan Márk.

Teréz megint csak hallgatott és magában válaszolt: „Persze, ha tudnád, nekem mennyire sokat jelentesz, megértenél. Azt szeretem benned, hogy tudsz engem így, ahogy vagyok, szeretni. Miért lenne vétek? Te vagy az első, akit nemcsak szerelemmel, hanem valahogy másképp is

szeretlek, mint lélek.” - töprengett magában és csak röviden válaszolt: - Elég lesz nekem ennyire szeretni!”

Márk nem hitte el.

Teréz átkozta magát, amiért elhallgatta gondolatait.

„De hát így van ez, az ember azt titkolja el, ami közelebb hozná a másikhoz.”

Gyakran ebédeltek együtt.

Gyalog sétáltak a térig.

Márk Teréz vállára tette a kezét, úgy, mint mindig. Vett egy totót.

- Ha nyerünk ezen, veszek neked egy szép, fekete ruhát! - mondta Márk.

Jókedve volt, hozzáért Teréz arcához.

Rájuk világított a nap.

Teréz nézte, hogyan készülődik Márk a bálba. Megborotválkozott, fehér inget vett fel, nyak-kendő.

Azt mondta, hogy otthon felejtette a jó cipőjét.

Félve megcsókolta Terézt, nehogy összegyűrje a ruháját.

- Azt álmodtam, hogy egy faluban dolgoztál. Ott rajzoltál, sokáig jóban voltunk, de egyszer azt mondtad, csak akkor találkozunk, ha hiányzunk egymásnak! - mesélte Márk.

Gyalog mentek. A klubban már mindenki elfoglalta a helyét.

Teréznek ez volt az első bálja.

Ültek egymás mellett. Márk nevetett, tapsolt, mint egy gyerek.

Teréz elszomorodott, mert Márk nehezen találta meg. A büfében volt, vett egy üveg bort és ittak a pohárból.

- Olyan képeket festesz, Teréz, mint a szőlő! - mondta vidáman, és táncba vitte.

Mikor vége volt a táncnak, megszorította a derekát.

- Most úgy tettél, mint az a fiú, akibe először voltam szerelmes - szól Teréz.

- Te kit szeretsz tulajdonképpen? - kérdezte felháborodva Márk.

- Téged! - válaszolta Teréz.

- Ugye haragszol, hogy elmondtam? - kérdezte Teréz, mert érezte, hogy már hiába, amit mondott, nem felejtődik el.

Teréz hiába próbált közeledni. Az első fiúval elment táncolni.

Márk hirtelen visszajött, hallgatott.

„Nem fogad el így, hát miért is legyek vele? - gondolta, de hamar megelégedte a táncot.

- Hagyjuk ezt! - mondta Márk.

Terézt lekérték, Márk vállrándítva elment.

Később hiába kereste, nem találta.

Felvette a kabátját és egyedül ment haza. Kihallatszott a Beatles zene az utcára.

Hazaért keskeny házukhoz.

Végigment az alacsony, zöldre meszelt épület mellett. Félt a kutyaugatástól.

Arra vágyott, hogy Márk ott legyen mellette.

- Nekem nem jelent semmit ez a multság, mert már veled vagyok! - mondta Márk Teréznek akkor este.

Teréz maga előtt látta Márk arcát, érezte testének melegét, felidézte szavait.

Nem akarta elveszíteni, hozzá tartozott már.

Kinyitotta a nyikorgó vasajtót.

Egész délelőtt nem akart festeni. Látta, ahogy Márk összeszorította a száját, és egy szót sem szólt hozzá.

Teréz alig várta az ebédidőt, gyorsan átöltözött, nem tudta türtőztetni magát, hogy ne beszéljen Márkkal.

Márk az ablaknál állt. Teréz melléje lépett, úgy, hogy a válluk összeért.

- Márk, beszélni akarok veled!

- Annak örülök - mondta Márk és elmosolyodott.

- Megebédeltünk, aztán elmondom, jó?

Nem együtt ebédelték, külön ültek, ez nem zavarta Terézt.

- Menjünk ki! - indítványozta Márk, és utána megkérdezte: - Mit akarsz mondani?

- Kérdezni akarok, miért haragszol rám?

- Már nem emlékszel? - vágott vissza Márk.

- Azért, amit mondtam?

- Igen. Hasonlóságot keresel bennem, őhózzá? Hát mikor nekem meséltél róla, megértettem, hogy én pont az ellenkezője vagyok! - mondta keserűen.

Teréz meglepődött Márk szavain. Nem értette, nem akart magyarázkodni, sejtette, hogy Márk félreértett valamit.

- Nem, te nagyon őszinte voltál, annyira ismerlek, hogy tudom! Ilyenkor túlságosan is őszinte vagy, eddig reménykedtem, hogy talán megszeretsz, de most már nem. Magamra haragszom, hogy nem voltam képes rájönni. Mindig találtam kifogásokat.

- Akkor sem biztos, hogy így van, még ha úgy érzed is! - felelte Teréz.

Terézt meglepte, hogy ilyen egyszerűen kimondott mindent.

Rágyújtott egy cigarettára.

Teréz hallgatott. Majd megszólalt:

- Miért állítasz döntések elé? Hiszen ha mindezt kijelented, akkor még annyira sem szeretsz, mint én téged! - mondta Teréz.

- Így jobb, nem szabad becsapnod magad, mert később sokkal rosszabb lesz! - magyarázta Márk.

- Azt hiszed, ha magamra maradok, segítettél?

Neked más kell, pontosan az én ellenkezőm! Találsz is magadnak olyat!

- Nem keresek!

- Akkor majd rád találnak!

- Nem értem, miért mondd ezt?

- Majd megtudod! - Márk határozott volt, mint aki biztos abban, hogy amit mond az úgy is lesz.

Cigarettára gyújtott.

- Be akarom bizonyítani, hogy nem is vagyok olyan, mint amilyennek látsz - mondta Márk.

- De szépen megtréfáltál a bálon! - szólt Teréz szomorúan.

Elmentek egymás mellett a lépcsőházban.

Teréz úgy érezte, mintha rászakadna az egész robusztus épület. Eszébe jutott, hogy mindig szomorú volt a nyár, hogy milyen sokat ábrándozott arról, hogy akkor is együtt lesznek.

Az is eszébe jutott, hogy talán leveszi Márk a szobája faláról a képeket, melyek őt ábrázolják?

Nem akart hazamenni.

Leszaladt a klubba, látni akarta Márkot.

Egymás után szívta a cigarettákat.

Márk odament hozzá.

- Látod Márk, már most megszegtem a döntésedet! - mondta félénken.

- Én sem akartam ide jönni! Lehet, hogy nem úgy van. Hát most figyelj ide, de komolyan! Mondd meg te is, hogy legyen, hiszek neked, akármelyiket mondod. De azt hogy szeretsz, azt kevésbé, mint azt, hogy nem!

Márk rábízott egy olyan döntést, amit már ő rég eldöntött.

Az előző vászna a mestere szerint még nem egészen jó. Azok a képek, melyek Teréz lelkében vannak azok szebbek, és Teréz azokat szeretne volna megfesteni! Hitt abban, hogy egyszer sikerülni fog!

Márk letisztította palettáját, hozott egy vásznat, arra festett. Felvázolta tervét, de abbahagyta. Leült olvasni. Teréz nem szólt hozzá, pedig már ő sem dolgozott. Nézte, hogy jósolnak a többiek egymás tenyeréből.

- Kerestelek a könyvtárban is, de nem láttalak! - mondta Márk.

- Persze hogy nem láttál, mert az ablaknál álltam és néztem milyen sűrűn esik a hó és milyen gyorsan mennek egymás után a felhők.

Hallgattam, hogy dörög és néztem, ahogy villámlik.

Kimentek az utcára. Esős, fényes volt minden és sokkal szebb, mint eddig.

Márk megint átfogta a vállát.

Munkához látott, kimaratta a lemezét és lenyomtatta a kis linómetszetet, amelyik Márkot ábrázolta. Márk a lemezt csiszolta.

- Megnézem ezt az egyet! - mondta Márk arra, amelyik róla készült.

- Megvárlak! - szólt Teréz.

- Jó!

Örültek egymásnak, szenvedélyük felerősödött.

- Azt mondtad, elment a kedved, nem csinálod tovább?

- Most nem úgy van! - felelte Márk.

Odabújt hozzá, annyira félt, hogy elveszíti.

Teréznek jó kedve lett. Teréz megcsókolta Márk homlokát. Érzékiség lepte meg. Sokáig ölelte Márkot, mire kinyitotta a szemét, a szobában sötét volt.

Márk késve jött be a műterembe. Azt mondta, hogy elaludt. A munkát is befejezte. A többiek összebeszéltek, hogy isznak egyet, bedobták közösen a pénzt.

Márk is megjött, ivott velük.

Teréz elszomorodott, figyelte, hogy maskaráznak.

Márk megkérdezte:

- Hová mész?

- Ebédelni.

- Hát persze! - mondta csodálkozva Teréz.

- Udvarolok neked, mert tetszel nekem! - folytatta Márk.

- Ne mondd Márk, azt állítottad, hogy neked ez nem szokásod - válaszolta Teréz és rámosolygott Márkra.

A Duna parton üldögéltek. Szorosan ültek egymás mellett.

Teréz eltitkolta gondolatait.

A Dunán hajó úszott, és szemébe sütött a nap.

Márk azt mondta, hogy fázik.

- Bűn, ha a tehetséged nem használod ki, ha elherdálod! Dolgozz, ez a legfontosabb! - szólt Márk.

Teréz ismerkedésük óta ezen a napon volt a legboldogabb, mert Márknak ez a kérése azt jelentette, hogy tiszteli őt és bízik a tehetségében. Arra gondolt, milyen jó volna Márkkal együtt élni!

Teréz édesanyja az OTP-ben dolgozott, pénzügyi előadóként. A gondoktól, a sok munkától minden nap fáradt volt és ritkán beszélgetett Terézével.

Anyja azt mondta Teréznek: „- Nem kell kimutatni, mennyire szeretünk!”

Ezért Teréz magában tartotta mélyből jövő gondolatait. Dédelgetett reménye volt, hogy halhatatlan lesz a rajzokban, festményekben.

Márk is nyolcra járt be a műterembe és nagy képeket festett.

Teréz is jókedvű lett. Megerősödtek, szinte megszépültek.

Márk beszéd közben nem nézett Teréz szemébe.

Teréz jobban örült volna, ha egyszer úgy váratlanul, nem a megszokott időben találkoztak volna.

„Megvárna óra után és elkísérne a megállóig! Azt mondaná: - Gyere, Teréz, menjünk el valahová együtt, olyan kedvem volna veled lenni!” - gondolta.

Akkor nem érezte volna a feszültséget, örült volna akár egy órácskának is, bármely napon.

Teréz hallgatott, úgy érezte, mintha egy idegen lett volna mellette.

- Látom, rossz kedved van - mondta fürkészve.

- Nem igaz! Sőt jó! - felelte Márk.

Sokáig mentek hallgatagon.

- Ha nincs kedved velem lenni, mondd meg!

Teréz arcán ingerültség látszott.

- Más vagy, teljesen más!

- Úgy érted, elkényelmesedtem? Persze az ember nem szívesen tesz olyat, ami értelmetlen.

- Úgy érzem, Márk, szeretlek!

- Szeretném elhinni, de ne szeress jobban, csak úgy szeress, mint én! - mondta engedékenyen Márk.

Kicsit mérgelődött, amiért Teréznek időre haza kellett mennie.

Aznap március tizenharmadika volt.

Mennyit álmodozott róla, milyen boldog lesz a nászéjszakája.

Elképzelte, hogy Márk hozzá lép és olyan szép lesz minden egyszerre!

Fekete kombinéja vékony testén nagy volt és bő.

- Leülök a székre és várok! - mondta Márk.

Teréz tudta, hogy azt szeretné, hogy vetközzön le. Magára húzta a takarót és várta Márkot.

Márk melléje feküdt.

Minden olyan természetes volt. Nehezen tudtak beszélni.

Tiszta reggel volt, a keskeny szobában merészen dőlt az ágyra a fény.

Márk nézte Teréz karcsú derekát, vékony karjait és mögötte a fényességet.

„Most is csend van. Jó szagú a párna. Nyakadon kidagadnak az erek.” - gondolta Teréz.

Sovány testére rácsavarodott a kombiné.

Márk letörölte könnyeit és kedvesen átölelte, nem engedte, hogy kiáltson.

Elsimította a haját.

Teréz azt érezte, hogy Márk most jó hozzá és boldog.

Látta szemén, hogy megnyugodott.

- Hidd el, nem találkoztam három hónapja azzal a lánnyal! Mondd, miért nem értelek én meg?

- Már mondtam, mert az ellenkezője derült ki annak, amit hittél. Úgy érzem, jobban szeretlek én téged, mint te engem! - felelte Teréz.

- Mondd meg az igazat! - kérte Márk.

- Csak azt fogadd el tőlem, amit önszántamból adok!

- Az nem a te hibád, hogy ilyen félénk vagy!

- Márk! Azt akarom, hogy mindig így legyen, mint a rajzon!

- Azt szeretném, ha mindig jó lenne neked velem! - mondta Márk, aztán hosszasan hallgatott.

Márk elment Teréz szüleihez bemutatkozni, utána elvitte Terézt a Golden Gate jazz-hangversenyre.

Mikor felléptek az énekesek, Teréz úgy érezte, mintha egyedül lenne most is.

Táncolni szeretett volna, de fáradtnak érezte magát.

Minden nap együtt töltötték az ebédszünetet, beszélgettek, sétáltak a napon, vagy kiállítást nézegettek.

- Bűnöd az, ha miattam nem dolgozol, ha hátráltatnálak a festésben, mert akkor jobb, ha nem találkozunk. Nagyon tehetséges vagy és ki kell használnod a tehetségedet! - szólt Márk.

Teréz úgy érezte, kiegyensúlyozott lett. Nem is nevezte nyugalomnak, hanem valami meg-egyezésnek önmagával. Márk nélkül nem találta a helyét, ragaszkodott hozzá.

Márk dicsérte karcsú derekát, szépnek nevezte. Teréz is úgy látta, széppé tette Márk szerelme.

A műteremben mestere odament hozzá.

- „Nem az a feladat, hogy áttegyük a dolgokat, hanem az, hogy a látványt próbáljuk visszaadni! Maga csak hagyja a problémákat gyűlni, de két év múlva majd talán megáll tanács-
talanul? Nincs még elég gyakorlata, festői múltja ahhoz, hogy itt tartson most! Két év múlva is
ráér ilyen képeket csinálni.” - mondta.

Teréz megfordította a képet, újra megfestette, azt akarta, amit a mestere mondott, és a végén egy ugyan olyan képet festett, csak fordítva, mint az előbb, ami felül volt, az most alulra került.

Márk megbántotta Terézt azzal, hogy megígérte, hogy felhívja telefonon, és nem hívta.

Teréz érzékeny lett, sebezhető.

Szeretett volna minden nap Márkkal lenni.

Másnap reggel hideg, jó szagú volt a levegő.

A műteremben csak Zoli és Pityu dolgozott, a két legcsendesebb fiú.

Teréz is belefeledkezett a festésbe. A festés megnyugtatta.

Mikor Márk bejött azt mondta:

- Biztosan haragszol rám, amiért nem telefonáltam, de tudod kint voltam a szigeten és rossz volt a telefon.

- Az csak a te bajod, ha nem hívtál fel - mondta hosszú hallgatás után Teréz.

„Magamra haragszom csak, hogy nem tudlak megtartani!” - tűnődött Teréz és elnevette magát.

- Olyan jó illatod van, szeretnék veled feküdni az ágyban! - kérte Márk.

Kaptak ösztöndíjat.

Mentek a szokott lépcsőkön. Teréz arra gondolt, amit nemrég Márk mondott: - „A legszebb napunk az volt, amikor levette a kombinédát.”

„Tényleg Márk, mindig az utolsó nap a legszebb!” - gondolta Teréz és tovább beszélt, Márk pedig hallgatta.

- Nagyon, nagyon szeretlek! Mondd te is! - kérte Márk.

- Nem mondom, csak akkor, ha én akarom! - felelte Teréz.

Márk kezében tartotta Teréz arcát és kedveskedett.

- Olyan vagy, mint a nap, melegséget sugársz. Hiszek abban, hogy szeretsz. Ez a nap a legszebb!

Teréz jóleső fáradtságot érzett.

Márk úgy ölelte át, ahogyan már régen vágyott rá. Derekát körülfonta karjaival.

Teréz szép volt fehér pulóverében, szív alakú az arca, alsó ajka kissé telt, szeme melegbarna, haja göndör, sötétbarna, válláig érő, egyenes vonalú a szemöldöke és fru-frut viselt.

Jól érezte magát a kis szobában, mintha az övé is lenne. Otthonosan érezte magát benne.

- Miért is szeretsz te engem? - kérdezte eltűnődve Teréz és elővette a cigarettáját.

- Nem is tudom? - felelte Márk és megvetette az ágyat.

Lehúzta a vászonfüggönyt.

Esett az eső odakint.

„Jó szagú lehet ilyenkor a föld!” - gondolta Teréz.

„Már csak kéthetente találkozunk.” - jutott eszébe, míg Márk vetkőzött és azt gondolta:

„Talán mást is megölel, talán mást is dicsér?”

- Nagyon jó veled. Elég vagy nekem? - suttogta Márk.

Teréz hozzáért arcával Márk mellkasához szomorúan. Aztán csendesen odafészkelte magát Márk hónaljába és dudorászott: - „Hol van az a sok virág? Ó, mondd, mért van így? Ó, mondd, ki érti meg?”

Teréz észrevette, hogy Márk már leszedte a falakról a róla készült rajzokat. Szomorúság telepedett rá. Miközben öltözködtek, balsejtelmei támadtak.

Teréz jókedvűen járt-kelt, mert megdicsérte mestere a munkáját.

- Várj meg, gyalog megyünk haza! - kérte Márk, keze forró volt Teréz vállán.

Szeme színe pillanatonként változott, eleinte sárga volt, aztán meg zöld színű.

- Be akarlak mutatni a szüleimnek! Mért nem mondd azt is, hogy van-e kedved találkozni? - kérdezte Márk.

És kételkedve nézett Terézre. Észrevette, hogy Teréz hosszasan gondolkodott.

Gyalog mentek a körúton.

Teréz kendőjébe belekapott a szél, arcán is érezte a fuvallatot.

Márk előre szaladt a lépcsőn.

Teréz körülnézett a szobájában, már lehunytt szemmel is tudta minden tárgy helyét.

Észrevette, hogy Márk megfaragta a futót is.

Úgy érezte, elfáradt.

„Hagyj egy kicsit magamra!” - kérlelte magában Teréz.

Már nem ábrándozott annyit, mint azelőtt.

A klubban beszélgettek.

- Jó, hogy vagy! Elmondhatok neked mindent - vallotta Márk.

Terézzel szemben ült.

Teréz nézte borostás arcát, miközben beszélt. Szerette hallgatni. Márk a bátyjáról mesélt. A nap erősen megvilágította, úgy, hogy Teréz nem tudott a szemébe nézni.

Teréz szeretett volna Márkkal nagy fák között sétálni, érezni a meleg levegő illatát. Elállt a szél. Tudta, Márk szobájában tölti el a három órát. Vágyott a közelségére.

Az ágynemű friss, jó illatú volt, mindketten egykedvűek voltak.

- Mért vagy ilyen? - kérdezte Márk. Teréz makacsul hallgatott.

- Tudod Teréz, nem elég a tehetség a festéshez, bánni is kell tudni a színekkel, a technikát nem ismered eléggé. Ebben a dologban nem lehet lusta az ember!

Teréz elgondolkozott. Jól esett, hogy Márk törődik vele.

Márk délután elhívta a szigetre. Bemutatta a szüleinek. Márk szülei barátságosak voltak. Teréz nem tudta kezdeményezni a beszélgetést.

Kiszaladtak Márkkal a stéghez napozni. Ott volt Márk szilveszteri barátja is, sört ittak egy bódénál. A nap hamar lement. Teréz megfésülködött Márkéék faházikójában.

Márk hazafelé menet váltott pár szót az ismerőseivel.

Márk a házukig kísérte.

- Ma nagyon tetszettél nekem, szép vagy! - mondta Márk és elnézegette Terézt. Átfogta a vállát.

Teréz örült.

- Talán nem kedveled, hogy nekem vékony combjaim vannak?

- Butaság, Teréz! A fontos az, hogy tudd, van egy dolog, ami mindig fontos és értelmes számodra!

A rajzolás és a festés még nálamnál is fontosabb legyen, mert nagyon tehetséges vagy! - biztatta Márk.

Reggel bejött a mestere a műterembe, kiválogatni a képeket, kiállításra kellett.

Teréz lent dolgozott a felsősök műtermében.

Mestere nem érdeklődött túlságosan a képekért, egykedvűen válogatott.

- Magának nincs elég tanulmánya! - mondta Teréz képeire, a rajzaira egy szót sem szólt.

- „A mennyiséget kifogásolja, mikor a minőség a fontos! Az a lényeg, hogy megmaradjon az önbizalmam.”

„Ez a herce-hurca az osztályzatokért meddő dolog.” - gondolta és ebéd után kereste Márkot, hogy beszélhessen vele.

- Keresett a szünetben Márk! - mondta Gábor.

Teréz csodálkozott, mert az ebédlőben Márk nem szól hozzá, pedig szeretett volna találkozni vele.

- Jössz? - kérdezte és hívta Terézt a lépcsőhöz.

Teréznek tanulnia kellett.

A vizsgaszünetben nem láthatta Márkot egy hétig.

Szerette volna, ha Márk a dús haját eltűrné a füle mögé, mert mindig az arcába lógott.

Néha látta a könyvtárban a tanuló diákok között, nem hívta.

Eszébe jutott a Lidó. Márk a csónakba ültette és felfelé evezett a Dunán. Kikötöttek a nagy fáknál, mikor Márk elfáradt.

- Nem fázol? - kérdezte és odaadta a pulóverét. Az ebédjét megfelezte vele, vett neki egy nagy pohár sört.

Teréz azt álmodta, hogy a főiskola klubjának falai megmozdultak. A tömeg menekült ki az ajtón.

Látta a folyosót is, jött vele szemben a mestere. Márk mellette volt, hozzáért és elszaladt.

Teréz napok óta csak tanult.

Találkozott Márkkal.

- Ha nyerek a lottón, építünk egy művészházat. Ott lakik majd minden jó barátom a feleségével. Én meg veled! - mondta Márk.

- Én nem! - bolondozott Teréz és nevettek.

- Lesz egy közös műterem, lesz neve is a háznak - ábrándozott Márk.

Teréz a faragott parasztbábúkkal játszott az éjjeli szekrényen. Márk elővette a fényképeit. A régi szeretője fotója is ott volt köztük. Teréz nyugtalan lett.

- Olyan vagy, mint egy kisgyerek! Gyere ide! - kérte Márk kedvesen.

Teréz odament melléje.

„Kedvesem!” - suttogta Teréz.

Elhatározta makacsul, hogy sokkal többet rajzol ezután. Lesz belőle valaki, még ha az életébe is kerül.

- Ugye találkozunk megint? - fogta kedvesebbre a szót.

Teréz szép, barnarózsás ruháját viselte, melyet maga varrt. Márknak nagyon tetszett. Teréznek rosszul esett, hogy csak titokban szabadott Márkhoz mennie.

Márk kezében forgatott egy sakkfigurát. Ott voltak a bábuk sorjában az éjjeli szekrényen.

Teréz kívánta Márk csókját.

Fel akart öltözni, de Márk nem engedte.

Kintről zene hallatszott.

- Biztosan szép szeretők vagyunk, Márk! - szólt újra.

Lefelé szaladtak a lépcsőkön. Csattogott a szandáljuk.

Mosolygott örömében, mikor meglátta Márkot.

Itták a limonádét, Teréz arra gondolt, milyen jó volna valahol, messze, a csillagos ég alatt sétálni.

Márk egy üveg vermutot vitt magával. Teréz ivott belőle, hatására elkeseredetté vált.

- Az orvosság hiánya miatt vagyok ilyen, nem bírom sokáig! - hallotta Márkot, de nem jutott odáig, hogy meg kellene kérdeznie, miért kell orvosságot szednie.

- Mid vagyok én neked? - kérdezte bánatosan Teréz.

- A keresztem - felelte Márk.

Teréz arra gondolt, biztosan valami szépet jelent, amit mondott.

- És én mid vagyok? - kérdezte Márk.

- A kedvesem - válaszolta egyszerűen Teréz.

- Akkor mondhatnánk úgy is, szeretők vagyunk! - tette hozzá Márk.

Aztán nem beszéltek már.

Ketten ültek egy kupében. Márk utazás közben meg akarta tanítani Terézt sakkozni. Átmentek Bandi bá'-hoz kártyázni.

Mire megérkeztek, zuhogott az eső. Márk Teréz előtt ment, kezében a két bőrönd.

Megnézték Ózdot, elindultak egy falusias utcán, egészen a templomig mentek.

Meleg lett. A városban morajlás hallatszott. Az emberek szorgosan jöttek-mentek. Az égen sárga piros és szürke füst gomolygott. A völgyben sok kémény, mögötte ritmusosan hullámzó, szépívelésű dombok.

Teréz még nem rajzolt, csak nézelődött. Vacsora után elmentek egy kerthelységbe. Leültek, körülöttük az emberek hangosan csevegtek a sör mellett.

Elsiettek.

Teréz vezette Márkot egy felfelé emelkedő úton. Nagyon sötét volt már.

Márk átölelte. A nagy sárban Márk karjába vette Terézt, és úgy vitte haza.

Az idő is rosszabbodott, így hát este ivászatot rendeztek.

Márk vett egy üveg vermutot, meghajtotta az üveget, szerencsére Mihály elvette tőle. Ültek egymás mellett. Hallgatták, ahogy a többiek zenéltek, énekeltek.

Terézt szomorúság kerítette hatalmába. Kiszaladt riadtan, lekuporodott a folyosón. Márk megtalálta a sötétben.

Ki akartak menni a levegőre, de zuhogott az eső.

Ültek a folyosón, a földön.

- Teréz, igazán szeretlek, hidd el! Azt akarom, hogy az enyém légy, de nem lehet!
- Én is akarom! - felelte Teréz megnyugodva és megcsókolta Márk szemét, mellkasát.
Szerette volna kint a földön átölelni.

Délután busszal mentek a tóhoz.

Úsztak egyet a tóban, a víz langyos volt.

Aztán kifeküdtek a partra.

- Gyere, menjünk! - kérte Márk.

Lábuk alatt recsegett a gally, a nap már pirosodott, csak néhol bukott elő a fák közül a vékonytörzsű akácfáknál.

Magas fű vette körül.

Meghempergették testüket a jó illatú fűben.

- Nem mondasz semmit? - kérdezte Márk. - Ez az utolsó hetünk itt! Teréz, nem felejttem ám el!

- Mit Márk?

- Hát azt, hogy szeretlek! - felelte Márk lázasan.

Fejük felett sűrű akácfaágak, még az eget is alig látták.

Teréz lerajzolta Márkot.

- Holnap is eljövünk! - mondta Márk.

Teréz rossz álmot látott: „Vízparton voltunk, a szállodába vendégek érkeztek. Az épületben maradtam, mások kivitték fehér vaságyaikat a partra és ott aludtak. Fújt a szél, én lázasan feküdtem. Egy ismeretlen lány ápolt. Orvosságot adott be nekem. Mikor nem vették észre, felkeltem és rohantam Márkhoz, de ő nem keresett. A parton közeledett Márk, az ünnepi ruhába öltözött emberekhez.

Minden fehér volt, a víz és mindenki ruhája. Egy lány előre szaladt. Tisztán emlékszem az arcukra. Márk mosolygott és úgy nézett rám, mint először. A lány anyja lemaradt. Szomorú voltam nagyon, előttem minden egybefolyt.”

Ettől az álomtól menekülni szeretett volna.

Márk elővette a gitárt és komponált egy dalocskát, Rimbaud versére.

Szép, szomorú dal volt, arról szólt, hogy valaki nem tudja elhagyni a kedvesét. Teréznek pedig dalolni kellett.

Teréz édesanyjától kapott levelet:

„Kedves Terézkém!

Már elszaladt egy hét, hogy nem vagy idehaza. Remélem, jól érzed magad, és szorgalmasan dolgozol.

Igyekezzél Terézke, mert olvastuk az Esti Újságban, hogy a tábor után kiállítás lesz az ott készült legjobb rajzokból!

Légy jószívű a társaidhoz! Jobb, ha kölcsönösen jó pajtások vagytok, hidd el, a barátság később is fontos lehet az életben. A többiekkel együtt járj, légy vidám, örülj, hogy van egy hónapod, amikor zavartalanul csak a rajzolásnak élhetsz. Mi csak vagyogatunk, ahogy szoktunk, Jutka tegnap jött meg.

Ma megvolt az esztétikai vizsgálja is. Húgod délutános volt, délelőttönként pihent, mert szabadságon volt.

Holnap lesz szabad szombat, nekiállok és kimosom az ágyneműt. Ma péntek délután van, esik az eső. Úgy látszik, újra rossz idő jön. Írjál, mit rajzolsz, Terézke! Megeszed az ételt rendesen?

Mind a négyünk nevében sok-sok szeretettel csókolunk. Anyuék. Puszi.

1966. június”

Márk ott állt a járdán és figyelte a 33-as villamost, mikor jön Teréz. Arca sima volt, levágatta a szakállát. Szenvedélyesen ölelte át Terézt a szép, fehér ruhában.

Teréz nem sejtette, hogy utoljára megy fel a lépcsőn Márkkal, és utoljára ülnek az ágy szélén, egymást átkarolva.

Márk lehúzta a rolót.

Teréz mellette feküdt, érezte testének illatát.

Elszívtak egy cigarettát.

Márk kiderítette, hogy némely dologban ellenkező a felfogásuk. Politizálni kezdett.

- Most ne politizáljunk, inkább ölelj! - kérte Teréz.

Teréz minden kedves mozdulatnak örült ezen a napon, érezte, hogy Márk sokáig fogja szeretni.

Hazafelé azon gondolkozott, hogyan festi meg az új képét, nagy erőt érzett magában.

„Tiszta, keveretlen színeket használok, és dekoratív foltokban festem meg a képet.”

Egész nap esett az eső.

Teréz gyalog ment a találkozóra.

Korábban indult, mint kellett volna, mert úgy kibőjtölte az elmúlt hetet és nagyon szerette volna megcsókolni Márkot.

A levegőben érezte szinte, hogy valami rossz történik ezen a napon.

Máskor mindig várta már Márk, mire megérkezett. Arra gondolt, hogy talán valami kívülálló ok miatt késik.

Azt sem tudta, várjon-e még, vagy elmenjen? Táskájában hozott Márknak még a nyáron gyűjtött köcsögökből egyet.

Nem esett kétségbe. „Talán otthon van?” - gondolta és felment megnézni.

A kis ablakon a roló fel volt húzva. Bekukucskált, de nem látta. Amit hozott, az ablakpárkányra tette, aztán elindult gyalog a múzeumba.

Miközben a képeket nézegette, azon tűnődött, mi lehet olyan fontos, ami miatt elhalasztotta a találkozást?

Eszébe jutott Márk első csókja, olyan hirtelen volt, ízétől megremegett.

Várta, hogy telefonál. Nem nyugodott bele a történetekbe. Örült, hogy közeledik az ősz, kezdődik a főiskola.

Szülei szabadságon voltak. Néha kimentek a Duna partra napozni, Teréz ott rajzolt pasztellel.

Édesanyja horgolt egy szép, csillagmintás függönyt.

Magányra vágyott, szülei előtt szégyellte boldogtalanságát. Dolgozni akart, pasztellel járni az utcán.

A szünidő végéig munkát vállalt abban az üzemben, ahol apja dolgozott.

Bánta, hogy nem rajzolt eleget.

Mikor megjöttek a művésztelepről, minden nap találkoztak.

Most érezte igazán milyen jó volt Márkkal, miért nem vigyázott minden percre mikor vele lehetett, odabújhatott mellkasára, hallgathatta, hogyan gitározik.

Minden nap megcsókolhatta, nézhette arcát, szakállát. Ölelhatték egymást a magas, szakadékos, csupasz hegy tetején.

Visszavágyott a tóra, a mólóra.

Szeretett volna a sötét éjszakában karöltve Márkkal sétálni, megint táncolni a kicsi flamingó dallamára. Várta, ahogy múlt az idő, egyre jobban.

Néha csak üldögélt a szobában és arra gondolt, hogy talán eljön érte, és megint átfogja a vállát, haját eltűri kedvesen arcáról.

Tudta, hogy keresni kell az emberekben a jót és a képeket, melyeket majd festeni fog, a jóságot és a tisztaságot fogják árasztani az embereknek!

Tervezgetett.

Két hét is elmúlt.

Eleinte azt gondolta, hogy Márk a bátyja miatt nem keresi, vagy talán elutazott valahová?

Voltak éjjelek, amikor alig tudott aludni. Visszaemlékezett a szilveszterre, mikor Márk azt súgta fülébe: „- Lesz egy kisfiúnk!” mikor szaladtak a szélben, a Duna parton, szinte látta a homokos partot, sört ittak a kerthelységben, mikor fejét Márk ölébe hajtotta, és látta, ahogy aludt, ahogy felébredt.

Hozzá kellett szoknia, hogy másképp van. Csak ült esténként a konyhában és figyelte a sötétséget. Múltak a napok, szinte kergette a napokat, hogy menjenek gyorsabban, abban a hitben, majd talán jön Márk.

Húsz éves volt.

Néha azt képzelte, hogy ő igenis volt szép, fehér menyasszony és a nászútjukat töltötték nemrég.

Szeretett arra emlékezni, mikor Márk tiszta örömmel nevetett, mikor azt hitte, az ő szerelme igazi és sokáig tartó.

Szülei, testvére és Márk szavaira gondolt, hogy művész lesz, ez a küldetése.

Gondolt édesanyjára is, makacs küzdelmére, érte és testvéreiért.

Szerette az alkonyatot, az őszt, az esőt, a szelet.

Mindez vigasztalta, mikor bánatos volt.

Fújt a szél, a fák megbokrosodtak, minden olyan volt, mint egy megvadult kiscsikó.

Az ég sötét színű volt, gyorsan vonultak el rajta fehér foltokban a felhők. Teréz a széken guborgott és Márkra gondolt.

Eszébe jutott a dátum a szekrényen: 1966. március 13., melyet azért írt fel, mert ezen a napon esküdött Márknak hűséget.

Szomorú volt, hallani vélte kedvenc zenéjüket. Az álmaitátkozta, mert beteljesedtek.

„Felvetted fehér ingedet, mikor mentünk a búcsúba. Medoc bort ittunk.

Feküdtünk a stégen és azt írtad vizes kezeddal a fapadlóra, hogy kívánsz és én ott álltam az akácfák között. A fehér ruhát szeretted rajtam a legjobban.

Jaj, Márk! Nem szabad visszavárni már!”

Tudta, hogy erősnek kell lennie senkinek sem szabad megtudnia, hogy elhagyták. Az is eszébe jutott, hogy mikor még nem ismerték egymást, Márk festett róla egy portrét a műteremben. Már akkor érezte, hogy ennek a fiúnak tetszik.

Teljesebbnek érezte az életét, hogy így történtek a dolgok.
Elhatározta, hűséges lesz, míg él benne az emléke.
Teréz várta az októbert, hogy legalább a szemébe nézhessen.
Egyre csak várta, hogy eljön hozzá.
Ismételgette a nevét és úgy vigasztalta magát, hogy Márk biztos jó.
Talán megváltozik minden nemsokára.
Megint álmodott: „Márk pingpongoztál, én beszélgettem a többiekkel, akik ott álldogáltak.
Amikor befejezted a játékot, odajöttél hozzám, hogy megcsókolj, láttalak egészen közelről.
Még a bőröd illatát is éreztem.”
Teréz mikor hazaért, megcsókolta Márk arcképét, mint egy ikont szokás.
Ritkán jókedvre is derült, és olyankor hitt abban, hogy nem ez volt az utolsó boldogság, ami éri őt az életben.

Kicsit könnyebb lett az egyedüllét, megszokta. Üldögélt a rajza előtt és megjelent előtte Márk - látta a száját és arcának vonásait. Tovább dolgozott, azt akarta, hogy úgy maradjon meg benne Márk, hogy szerette őt.

„Ahogy mondtad, majd valaki megszeret, és akkor boldognak kell lennem!” - gondolta.
Kapott egy gitárt ajándékba, a nővérétől. Ott volt mellette és nézegette, sárga, olyan, mint amelyen Márk játszott.

Eszébe jutottak azok az esték, amikor Márk gitározott és ő énekelt hozzá.

A szobában csend volt, ültek az ágy szélén, kintről jó levegő áradt be.

Most is el tudta volna énekelni azokat a dalokat, melyeket együtt tanultak meg. Márk figyelte a hangokat és elmosolyodott, mikor ránézett.

Minden dalt megtanult, ami Teréz kedvence volt. Az ő kedvéért egyszer még a rádiót is megjavította.

Azt ígérte Márk, hogy majd otthon együtt gitároznak.

Az is eszébe jutott, hogy az akácerdőben megkarcolta vállát egy gally. Gitározni tanulgatott magában. Már két új dalt tudott játszani: az „Elmegyek, elmegyek” c. népdalt dúdolgatta szomorúan.

Szerette volna megsimítani Márk nyakát, ott, ahol lüktetett a nagy ér.

Nézegette a fákat, a hideg, zöld, sárga faleveleket.

Mély álomba merült, az álmaiba.

Rajzolt, hogy kifejezze azt, ami belőle kikíváncozott.

Újra és újra átélte azokat a napokat, melyekről azt hitte, véget nem érnek. Mikor Márk beteg volt, forró teste mellette, homloka is tüzes volt, és ő megsimította, ujjaival gyógyította.

Márk egyszer így szólt: „- Ne akarjál megtartani magadnak!”

Teréz nagy erőt érzett magában. Várta, hogy dolgozhasson a főiskolán.

Szabadnak érezte magát.

Nem ment el Márkhoz, bárhogya is hajtotta a vágya. Kísértette még a daluk, mely az Ifjúsági Parkból kiszűrődött. Gyors léptei kopogtak a járdán, és előntötte jólesően valami öröm.

A hűvös, őszi alkonyatban a fák szinte elnehezdedtek.

Odaért a jól ismert házhoz. Ahogy felért a lépcsőkön, látta, hogy világosság van Márk ablakában, a konyhában pedig sötét. Hármat kopogtatott Márk ablakán. Márk kinyitotta az ajtót. Teréz lihegett a futástól. Nehezen tudott megszólalni.

- Várj, Márk, mindjárt elmúlik! - mondta és várta, míg alábbhagyott erős szívdobogása.

- Ül le! - szólt Márk.

- Rossz, hogy eljöttem?

- Nem, nagyon örülök - felelte Márk és lehajtotta fejét, nem is tudta, mit mondjon.

Teréz ránézett, arca sápadt volt. Leült, körülnézett. A falon, a tükör mellett ott volt a rajza.

A megszokott helyén volt a két olajkép is, mely őt ábrázolta és a rézkarc is, melyet Teréz készített Márkról.

A bútorokat mind fehérre festette. Ahogy ott ült, észrevette, hogy Márk új rekamiét vett, nem süpped be.

Minden tárgy idegen volt, csak a rajzok nem, a falon. Teréz tudta miről is lesz szó.

Másodpercek teltek el.

- Tudod, csak látni akartalak! - mondta Teréz és majdnem elszaladt fájdalmában.

Márk leült a fehér székre, vele szemben.

- Beszélni akartam veled, csak nem tudtam, hogyan mondjam meg neked.

- Ne mondj semmit! Nem azért jöttem, hogy megtudjam, miért hagytál el, csak látni akartalak és beszélgetni, érted?

- Jobb lenne, ha mindent megtudnál! - szólt Márk.

- Nem akarok semmit megtudni - mondta Teréz.

- Igazad van - felelte Márk.

Teréz elmesélte mi történt vele azóta, beszélt a rajzairól és a gondolatairól. Úgy tűnt neki, Márk türelmesen hallgatja, néha még kérdezett is.

- Már nem vagyok úgy elkeseredve - füllentette Teréz.

- Hallgass meg! - kérte Márk. - Azt hiszem, kárpótol téged az, hogy most nekem nagyon rossz.

- Dehogy! Hiszen mindent a magad választása szerint tettél, ahogy neked jó - felelte Teréz.

- Nem úgy, Teréz! Nem mindig azt teszi az ember, amit akar.

- Dehogynem! - ellenkezett Teréz.

Márk aztán mégis beszélni kezdett a történeteikről.

- Beszélni akartam veled, de olyan nehéz volt.

A szobában rend volt. A munkának nyoma se látszott.

- Rajzoltál? - kérdezte bánkódva Teréz.

- Semmit.

Teréz el akart sietni.

- Ne menj még! Tizenegyig ráérsz, tudom - kérlelte Márk és kezét Teréz vállára tette. Leültek a rekamiéra.

- Van gitárom.

- Megveszem, add nekem! - szólt Márk és mutatott egy kottát is, melyből gyakorol. Teréz megpróbálta eljátszani Márk gitárján a „Felkelő nap házáat”, de nem sikerült.

- Milyen jó, hogy neked van nővéred, akinek mindent elmondhatsz! - sóhajtott Márk.

Teréz elmesélte, hogy ott volt nála, és kereste, meg akarta tudni, mi történt vele.

Márk elnevette magát, és akkor először a szemébe nézett.

- Hát a bátyád, itt volt?

- Igen, megnézte a képeimet. A te rézkarcod tetszett neki a legjobban. Oda akartam adni, de nem fogadta el. Azt mondta: - „Az a te ereklyéd!”

- Mit csináltatok?

- Ittunk, aztán kártyáztunk is.

Márk nagyon lelkesen beszélt a testvéréről.

- Márk arra gondoltam, hogy majd a főiskolán alig látjuk egymást.

- Ezt mért mondod? Osztálytársak leszünk! - örvendezett Márk.

- Én nem biztos, hogy a grafikára megyek? - gyerekeskedett Teréz.

- Akkor inkább én megyek át a restaurátor szakra.

- Ezért? - kérdezte Teréz.

- Igen. Nem faragtál? - kérdezte Teréz, mikor észrevette a sakkfigurákat a könyvespolcon, egy csomóban voltak.

- Nem! Gyere el majd Teréz, gitározunk majd és beszélgetünk!

- Tudod Márk, ha engem valaki bánt, haragszom érte, de ha elhagy, nem tudom megbocsátani!

- válaszolta csendesén.

- Beszélhetünk egymással! Várom az év kezdetét, hogy akkor legalább dolgozhassak!

- Én is várom!

Teréz hirtelen azt képzelte, hogy semmi nem változott. „Most megcsókol, leveti a ruhám, lefekszik a fehér ágyba, a hamutartót az ágy szélére teszi.”

Elmosolyodott, lehet, hogy csak ő gondolt erre?

Márk kezébe tett egy könyvet, mely Dürer életéről szólt.

Aztán gitározott egy kicsit és figyelte Terézt.

Teréz gyomoridegességet érzett.

- Elmegyek! - mondta.

Márk nem tartotta vissza.

A konyhában csend volt. Márk nem kísérte le. Teréz elkészönt, visszafordult egy pillanatra. Hallotta Márk hangját: - Ha kedved van, gyere! Mindig szívesen látlak, várlak!

Teréz nem felelt, kopogott a cipője, ahogy ment. Még egyszer visszanézett.

Halkan becsukódott az ajtó.

Úgy döntött, nem jön többet.

Nem emlékezett arra, mikor aludt el újra. Szerette az álmokat, még ha rosszak is voltak, mert olyankor ott volt mellette Márk.

Minden nyugodt, mozdulatlan volt. Nem hagyott magának egy szabad órát sem, mindig tett valamit, hogy elfelejtse bánatát.

Hűségét Márkhoz értelmetlennek találta. Hitte, hogy az igazi szerelem az, aminek nem szakad vége.

Dolgozott, dolgozni akart, hogy megbecsüljék, tiszteljék.

Szerette volna, ha Márk gyönyörködne benne. Felvette új, fehér pulóverét, mert Márknak a fehérben tetszett mindig.

„Emlékszel, Márk? Mentünk a sötét országúton, szemünkbe világított az autók reflektora, olyan volt, mintha csak mi ketten lettünk volna. Fáztunk. Az út közepén megöleltél, mellettünk feketéllettek a dombok, szederfák.

Egyszer a dombon számócát szedtünk. Aztán a meggyfához értünk, szedted a meggyet. A poros úton mentünk, nagy melegben. Nem szóltál hozzám. A napernyős teraszra ráírtad, hogy kívánsz, és úgy öleltél, hogy legurultunk a hegyoldalra.” - tűnődött Teréz.

Az évnyitón sokáig kereste Márkot. Hirtelen mellette termett.

- Majdnem nekem szaladtál. Úgy rohansz - mondta Márk bolondozva.

- Bajszot növesztettél? - kérdezte Teréz.

- Igen - felelte Márk és elkerülte Teréz tekintetét. Nem akart beszélgetni.

Teréz karikagyűrűt látott Márk kezén megvillanni.

Évfolyamtársai közt még jobban érezte, hogy elhagyatott.

Amikor Márkot meglátta a folyosón, vagy máshol, köszöntek egymásnak.

A napsütés is bántotta.

Mindig azt hitte, mikor Márk közeledett feléje, az úton, hogy megáll. Mosolygott.

Úgy tűnt, Márk még mindig várja őt, szemükbe süt a nap és fogja a vállát.

Olyan, mintha egy dombon menne az ember, felfelé, botorkálna, csak vinné a lába önkéntelenül, bármilyen nehéz, mégsem akar megállni! Nem kell megállni!

Teréz örömeiben is Márkra gondolt, szerette volna elmondani neki, hogy mestere megdicsérte, elragadtatással beszélt rajzairól: „- Nagyon meglep, különösen az, hogy ilyen sok irányban és kifogyhatatlanul kísérletezik! Már érezni munkáiban, mit is akar. Az idén a pasztelljei is jobbak!

Jó út ez, nagyon örülök.”

Erősnek érezte magát, úgy vette észre, hogy a többiek egy kicsit irigykedtek, amiért olyan sok dicséretet kapott.

„Akár kiállítást is rendezhet belőlük!” - tette hozzá mestere.

Teréz tudta, hogy örülnie kell annak, hogy azt teheti, amit szeret, rajzolhat, festhet kedvére és még Márkot is láthatja.

Érezte, hogy a nyitott ajtón át Márk figyeli.

Mikor kiment, Márk hosszasan nézett utána.

Nem szóltak egymáshoz egy szót sem.

Teréz bánatában meghallgatta a „Collegicum musicum” műsorát.

Megint ünneplőbe öltözött. Előszedett egy régi, nála maradt könyvet, melyet Márktól kapott. Úgy gondolta, visszaadja neki.

Benyitott a grafikai műhely ajtaján.

Mindenki dolgozott.

Egyenesen Márk felé tartott.

- Szervusz! Visszahoztam a könyvet, nálam maradt, köszönöm, elolvastam.

- Ja? - szól Márk és Terézre pillantott.

- Hogy tetszik a grafikám? - fordult vissza Teréz.

- Ezeket hol rajzoltad? - kérdezte Teréz a rajzokról, melyek az asztalon heverték. Felismerte a rajzon Márkot.

- Hadd nézzem, milyen gyűrű? - kérte Teréz és Márk kezét a kezébe vette.
 - Szép. Nekem is van - és megmutatta azt a gyűrűt, melyet a rajongójától kapott.
- Teréz elszomorodott, hogy Márk megnősült.
- Teréz, a gitárt szeretném megvenni tőled!
 - Nem lehet! - válaszolta Teréz és elment.

Teréz nagyon készülődött a huszadik születésnapjára, azt képzelte, a fordulat éve lesz. Minden nap abban reménykedett, hátha sikerül kifejezni teljesen a gondolatait rajzaiban. Elmúltak a szombatok, vasárnapok Márk nélkül. Elmentek egymás mellett halk köszönéssel.

Terézt a főiskola minden kis zezuga Márkra emlékeztette.

Az egyik ismerős fiú megállította. - Nem áll jól neked a szomorúság! Teréz! - mondta és nézegette Terézt a pirosvirágos blúzban.

- Gömbölyödik - tette hozzá és Teréz csípőjére nézett.
- Te ide jársz? - nézett rá csodálkozva Teréz.
- Hát, mert ritkán látlak.
- Hiányoztam?
- Igen.

Teréz hallgatott és úgy tűnt neki, mintha álmodozna ezen a földön.

Nem tudott megnyugodni a sok gondolattól, melyek eszébe jutottak.

Terézre langyos eső esett, úgy érezte, mintha mindenki elhagyta volna ezt a szigetet. A szigetre ferdén sütött a nap. Potyogtak a falevelek a házacsákra Márkéék házikója előtt.

Felment a falépcsőn az ajtóig, leült.

„Talán azt hiszik, keresek valakit?” - gondolta és elsietett onnan. Léptei zörögtek a kis úton, ahol nemrég Márkkal járt, egymás vállát átkarolva.

Egy utas volt a kompon, a komp megindult.

Örült, hogy Márk bejött megnézni, mit csinál.

- Szép! - kiáltott fel, amikor Teréz képét nézte.

Teréz figyelte mozdulatait.

- Hadd nézzem! - kérte Teréz is, mikor látta, hogy Márk nyomatot készít.
- Még nincs készen - szólt Márk.
- Azért is megvárom, siess!

Márk elnevette magát és gyorsabban törölte a festéket.

- Adok ilyen szép papírt hozzá! - mondta Teréz.
- Inkább legyen a tiéd!

Együtt nézték a nyomatokat, aztán Teréz elsietett.

A klubban egy szobrásszal beszélgetett, aki tavaly szobrot készített róla.

- Ugye ülsz nekem az idén is modellt? Te olyan szép vagy!
- Persze, nem is ismersz!
- De igen! - fogadkozott a szobrász.
- Na, milyennek látsz? - kérdezte kíváncsian Teréz.

- Belülről, mélyen jó! - felelte a szobrász.

Enyhe volt az este. Szeretett volna valahol messze lenni, beszívni a száradó növények keserűs illatát. Még mindig szerette Márkot, tudta, semmi értelme nincs már erről beszélni neki.

Teréz egyben biztos volt, értelmes dolog számára a művészet.

„Mit számít, akarok-e felejteni, vagy sem? Ki törődik azzal?”

Bárhol volt, észrevette, hogy Márk szavaira emlékszik: „Ne hagyj el!” - mondtad és átöleltél. „Légy a kedvesem!” - mondtad és megsimítottad a hajam. „Lesz egy kisfiunk!” - mondtad halkán, mikor a „Felkelő nap házáat” játszották.

A lépcsőházban megigazítottad a hajam, hogy szép legyek, a barátaid előtt. Mindketten féltékenyek voltunk. Szamócás domboldalon öleltél. „Szép a derekad!” - mondtad és nézegetted a testem.

Feküdtünk a forró stégen.

Teréz elment a buszkirándulásra.

Eleinte hallgatott, majd nevetett a többiekkel.

Márk elöl ült, csak néha látta az arcát, profilból.

Nézegette a sárga fákat, az áttetsző erdőket, fehér házakat.

Szerette az Alföldet, olyan volt, mint egy tányér, körös-körül ráborult az ég.

Visszafelé jöttek, Teréz kinézett az ablakon.

Félelmetes köd vont be a tájat, csak a busz berregése hallatszott és néha egy kis sárga fény jelezte pislogva, hogy egy falun haladtak át.

Teréz odaült Márk mellé.

Közelsége úgy megdobogtatta a szívét.

- Még mindig szeretlek! - mondta Teréz Márknak.

- Ezt nem tudod elviselni? Sokkal megtörtént már! - szólt Márk.

- Neked csak a művészet legyen a fontos!

Teréz nagyon szomorú volt.

Benyó Ildikó grafikusművész műve: A csokornyakkendős férfi 1986 olaj, farost

II. RÉSZ

1967-1968

Teréz elsőnek ért fel a műterembe. Az állványokhoz mintha senki se nyúlt volna. Elnyomta a csikket és felvette a köpenyt.

Nagyon szomorú volt, nyugtalanul dolgozott.

„Most a legjobb festeni, bátran és vadul, de miért vagyok ilyen magabiztos és határozott? Egyszer csak jobb lesz. Örülök annak, hogy érzem a szelet, amint az arcomon végigjár. Figyelem a vizet, a földön a kavicsokat. Végigsorgathatom arcomon a vizet. Nem jó? Azt csinálhatok, amit akarok.

Ha jó idő lesz, kimegyek a városba és pasztellel szép kompozíciókat rajzolhatok az emberekre, a házakra, az utakra. Dolgozni akarok, érzem, a kezemben van minden, érzem, hogy csak a munka segít.”

Furcsa illatok párologtak a földekről.

A föld langyos és porhanyós, a göröngyökből előbújtak a száracskák.

Mellette lépkedett nővére.

A szürke járda tele volt emberekkel. Kerülgették őket.

Teréz homlokára esett a langyos eső.

Betértek egy étterembe. Az emberek leverték a pasztellkrétákat. Örültek, hogy rajzolja őket Teréz.

- Te, arra ne mászkálj, nem látod, hogy a művésznő rajzol? - mondta egy borostás arcú férfi az asztalnál.

Egyre többen figyelték a munkáját. Arra vártak, hogy őket is lerajzolja Teréz.

- Engem is rajzoljon le szürke krétával! - kérte egy magas, középkorú férfi és leült Terézzel szemben.

Sokan jöttek még, hogy őket is rajzolja le Teréz, rajzolás közben nem figyelte, mit is beszélnek hozzá. Kérték, hogy jöjjön máskor is rajzolni és a neve után érdeklődtek.

„Tele vagyok tervekkel, erővel. Dolgozni, ahogy a szeretőm mondta tavaly, mikor ültünk a Duna parton.”

Keresztül fújt rajta a böjti szél, az égen vonultak a sötét felhők.

Nyolc hónap telt el, hogy elhagyta Márk.

- Szép dereka van, az ő melleit kellene megmintázni! - dicsérte Terézt szobrász kollégája.

Terézt félelemmel töltötte el az álma: „Hideg szél fújt, esett az eső. Mezítláb kellett mennem a hideg, rücskös talajon. Éreztem, talpam alatt a föld már él, de olyan hideg volt, hogy megborzongtam Sokáig kellett mennem.

A talpam óriásra dagadt, és nehéznek éreztem a kezem, nagyon fázott a testem.”

Teréz nem titkolta, nem szégyellte semmilyen cselekedetét. Beszélni akart évfolyamtársával, Mátéval.

Meg akarta ismerni.

Minden elsötétült, esett a havas eső. Teréz előre látta, mit akar festeni.

Ebédnél szembe került Márkkal. Teréz nem látta őt boldognak.

Elmúltak az ünnepnapok és a tavaszi szünet.

Édesanyjával ugyanazon az úton sétált, melyen egykor azzal a fiúval, akibe régebben szerelmes volt.

„Hét jegenyefa van itt, akkor meg se számoltam.

Alkonyodik, a dombon élesen kirajzolódik a sok virágzó mandulafa, rózsaszín szirmú ágaik roskadoznak. Fenséges az illatuk, keserű és üdítő. Akkor májusban sötét esőfelhő nehezedett az égen és a nap megvilágította a nedves, dús faleveleket.

Egy fehér kőre ültem, ahol apró kis virágok voltak. Egész úton hozzám se ért. Leült mögém, hátrahajtottam a fejem. Hallgattunk.

Olyan szép, rózsaszínű eget még sohasem láttam!

Márk hogy haragudott, amiért nem tudom elfelejteni!”

Teréz édesanyja boldogan nézte az ébredő természetet, virágzó fákat, és biztatta, hogy csináljon pasztelleket. Ritkán sétáltak együtt. Édesanyja sokat dolgozott érte és nővééréért, hogy tovább tanulhassanak. Szomorú, nehéz élete van, a kevés pénzt be kellett osztania a családnak. Ügyes, szorgos munkával mindent megteremtett, élet van körülötte, lüktető, sokat ígérő élet.

Teréz az álmára gondolt:

„Sűrűn esett az eső. Nagyon siettem, mert látni akartalak, Máté. A sötét szobában nyitva voltak az ablakok. Erősen beszorítottam, hogy a víz be ne zuhogjon. Melletted feküdtem és a bőrödhöz értem. Az arcodat akartam látni. Nagyon sötét volt és te nagyon mélyen aludtál...”

Teréz Bandival odament a mesterhez, megköszönték kétévi munkáját, a grafikai szakosztályra mentek át, a III. évfolyamra.

Teréz a folyosón összefutott a főiskola rektorával, D.E. festőművésszel. Mindig sietett, sovány, vidám ember.

- Magából jó festő lenne! Remélem, nem hagyja abba, és tovább fest! - mondta biztatóan.

Teréz boldog volt, hogy hitt a tehetségében.

Minden jó szagú volt eső után.

Teréz lába alatt meghajolt a kamilla virága.

„Jó lesz, nagyon jó! El, messze a várostól! Sok, sok virág lesz Patakon és sűrűlombú fák, hegyek és még súlyosabb illatok. Szaladhatok a hosszú országúton, pipacsok virítanak majd az árok szélén, búzavirág is lesz a mezőn. Veled lehetek, amikor csak akarod.”

Teréz levelei Sárospatakról:

„Már egészen megszoktuk a környezetet. Gyerekek ugrándoznak az utcán. A szép várról sok pasztellt akarok csinálni! Itt folyik a Bodrog, fodros partján jegenyék, csupa zöld minden, a víz sötét színű. Az a baj, hogy egyedül nem merek rajzolni.

Veszélyes vidék ez, nemrégén körülvettek a gyerekek, dobálóztak, rosszalkodtak. Alig tudtam elszaladni, csak közösen lehet oda menni.

Eddig keveset dolgoztam, mert keresgélek és megfigyelek. Csináltam két pasztellt, az egyiket Mátéról, a másikat egy házsoportról. Úgy örülök, fog ez menni, úgy hiszem!”

„Végre írok neked, nővérem. El sem hiszed, milyen jól érzem magam itt! Legtöbbet a Bodrog partján vagyunk.

Még egy nap se volt rossz idő. Nagyon meleg van, majdnem kánikula. Délben lehetetlen kint dolgozni. Tegnap voltunk kirándulni a környező hegyekbe, kisvonattal. Szép volt a táj.

Már két pasztell kész. Nagyon fárasztó volt a nagy melegben felfelé mászni a hegyoldalon. Folyt rólunk a verejték. Az úton sok szép virág nyílt. Földi epret szedtünk. Sok tervem van. A Bodrognál akarok még pasztellezni, és a városról is. Nem volt még alkalmunk kapcsolatba kerülni az emberekkel. Talán lesz lehetőség rajzolni őket. Semmi kedvem a városba visszamenni. Jól működik a kis magnó, Máté egész nap zenél. Szabad vagyok, és a magam embere. A Bodrog partjára járunk, a kis homokszigetre. Sima és jó szagú a bőrünk. Szeretek itt lenni. Már egészen otthonosan mozgunk.

Van két dombos pasztellem, két házaspasztellt is készítettem és a vár tetejéről egy érdekeset.

Most jött meg igazán a kedvem.

Rajzokat is csináltam, zenészekről, mulatókról, - csak ne lenne ilyen rövid az idő! Már két hét is elmúlt.

Maradnék még!

Kétszer voltunk mulatni. Mindenki festett az arcára valamit. Az enyémmre egy sárga napraforgót festettek. Ilyen jókedvem egész évben nem volt. Nem tudjuk hány óra, csak kószálunk, ha találunk valami érdekeset, leülünk az utca szélére és rajzolunk. Annyi virágot láttam már!

Pipitért, napraforgót, margarétát. A nyugalom rátelepszik a házakra, fákra, utakra, hegyekre.

Kocsizörgést, kakaskukorékolást, madárfütttyöt hallok. Máté nagyon jó.

Vidámak vagyunk és gondtalanok. Az idő szinte nem létezik most, csak felkel a nap és lenyugszik. Mikor fent voltunk a hegyen, Máté lila virágokból koszorút font a fejemre. Nem tudom kifejezni, milyen jó itt!”

Teréz úgy hitte és tudta is, hogy az álmai figyelmeztető jelek, melyek védelmezni akarják minden rossztól.

„Álmomban láttam a pataki várat, felemelkedve az égig, lángokban égett.

A vár tövében mély szakadék volt.

Elégett a Patak vára, elnyelte a hatalmas park, az idő.”

Ott ült az üzem hátsó ajtajánál, fülledt meleg volt. Nézte a növényeket, köveket. A létezésről gondolkodott, a mindenségről, melynek ő egy kicsi része.

Látta az előtte elhaladó munkások meztelen felsőtestét.

Nézte vállukat, mély izommal barázdált karjukat.

Rájuk sütött a nap.

Alig tudta megenni az ebédet.

Kergette a napokat. Örült, ha fújt a szél, vagy zuhogott az eső. Nagy sokára levelet kapott Mátétól.

Izgatottan bontotta fel.

„Szerdán, vagy csütörtökön reggel indulunk és dél körül érkezünk Pestre. Ha lesz egy kis idő, majd felhívlak telefonon. Nem csinállok semmit most, már nagyon hiányzik a munka.

Az éjjel nagyon furcsát álmodtam. Majd elmondom. Milliószer csókollak, Teréziám! Szia, Máté.”

Teréz rajztáblával a kezében ment a randevúra. Megcsókolta Máté verejtékes homlokát, hátát.

Nagyon erősen megszorították egymást. Így szokták. Máté arcán bujkált az öröm.

- Olyan vagy, mint a régi Terézia, te vadmacska! Mint Patakon. Emlékszel? Nem tudtam elaludni, amíg átöleltelek, csak úgy, ha eleresztettelek, és félrehajtottam a fejem.

- Csókolj meg úgy, ahogy szoktál! Ne így! Így!

Megvacsoráztak.

Máté Teréz kedvenc ételét rendelte, rántott húst.

Feleltük a csillagos ég. Teréz nem tudta elereszteni Mátét. Nézte a parazsat, jó meleget árasztott.

A tábortűz körül ismeretlen fiatalok ültek.

Máté bevezette egy budai villa szobájába, kis albérleti szoba volt.

Újra átölelték egymást.

Máté egész délután nézte megbabonázva Terézt, gyönyörködött benne.

„A szám kiszáradt! Jaj Máté, nagyon jó ez a fáradság. Kedves, gyerekes, és nagyon jó vagy!”

Szépen berendezem a szobát, ott lesz a te képed, amit a Gyuri festett rólad. Ott meg a te rajzod, az önarcképed! - tervezgette Máté. - Teréz, darázsderekad van!

Álmában látta újra Márkot. Úgy érezte, mintha ott lenne körülötte és figyelne. Mintha mindenről tudott volna? Elvitt a szobájába, furcsa helyen volt, nagy, üveges ajtókon kellett átmenni, nem egyedül lakott ott.

Megkért, hogy vetkőzzek le, megtettem. Most mutasd meg, milyen szerető vagy! - mondta. Fogtam a vállát, világos szemébe néztem.

Máté akkor telefonált, mikor az édesanyja volt otthon. Azóta is hiába várta Teréz, hogy ismét felhívja. Élt a szüleivel. Nem is nevetett igazán, amióta leégett a pataki tábortűz.

„Zörgött a kiskocsi kereke, mi lányok ültünk rajta, a fiúk meg kiabálva szaladtak, fogták a kocsirúdját. Nevettünk, sikítoztunk. Esténként kinéztem az ablakon, a fák húsos lombjaikat ringatták a sötétben. Tudtam, hogy az én boldogságom emléke abban a hatalmas parkban van. Sohase bántottuk egymást, nem veszekedtünk. Mentünk a virágos réten, a Bodrog partján. Átláboltunk a térdig érő vízben. Odébb meg égetett a homok. Szaladtunk a bokrokhoz, a nap égette a testünk.

Beszaladtunk a vízbe, meghempergőztünk a homokban. Hanyatt feküdtünk és élveztük a szabadságot, csillogott minden, - a bőrünk, a folyó és a szemünk is. Csend volt. Mindig együtt voltunk.

Fogtad a kezem, derekamat átkaroltad, úgy mentünk.” - emlékezett újra Teréz.

Határozott lépésekkel tartott a kapu felé. Fújta a szél, zörögve kavarta a száraz faleveleket.

Az öreg néni így szólt Terézhez:

- Menj be hozzá, biztosan itthon van! Talán ebédelni ment? Mondta is, hogy régen látta Teréziát.

Teréz leült a lépcsőre. Tűzött a nap. Várta Mátét. Hallgatta Szalayt és mosolygott a viccein.

A kertben csend volt és nyugalom. A száradó falevelek kesernyés illata szállt a levegőben. Éva is benézett a közértbe, hátha ott van Máté.

- Ha tudná, hogy te vagy a vendége, biztosan szaladna! - mondta és egy almát tett Teréz elé.

- Maradj még, jönnie kell! - szólt ismét Éva.

Szalay kikísérte a kapuig. Teréz kis papíron üzenetet küldött Máténak.

„Emlékszem, a templomban kezembe tetted egy kis hosszúkás szentképet” - gondolta.

Leszállt a villamosról, látta Mátét, de nem ment oda hozzá. Megvárta, míg észreveszi Máté, arca sápadt volt.

- Már több mint egy hete nem láttalak! - mondta és arról beszélt, hogy teltek a napok.

Elvitte a házi mulatságba. Bemutatta két fiúnak, aztán benéztek a kis szobába. Éva és Szalay sakkoztak.

Bementek Máté szobájába, vitték a magnót is, meg a liter bort. A falak tele voltak képekkel. Máté ágya felett volt a rajza bekeretezve.

Donovan énekét hallgatták.

- Van ám valami meglepetés! - mondta Máté és elővette az édes bort.

- Várt ám nagyon téged, milyen szép rendet csinált! - mondta Éva. - Még a magnót is felerősítette.

Hoztak süteményt, aztán elmentek.

- Rosszat gondoltál rólam, ugye Terézia? - kérdezte Máté és becsukta az ajtót, elhúzta a virágos függönyt.

Levetköztek.

Teréz megcsókolta Máté derekát, vállát, testét kezével simogatta.

- Jó velem, Terézia? Az volna jó, ha nem eresztenélek haza, itt maradnál! Jó volna, ha itt maradhatnál!

A kis kályhát is begyújtottuk, - lakbért kell fizetnem, azért dolgozom az Egyetemin. Meg az az átkozott vizsga, csak sikerülne! - szólt elgondolkozva Máté.

Máté mókás léptekkel szaladt feléje. Kiserkent a szakálla. Szemerkélt az eső, szürke és fényes volt minden. Teréz hallgatott és nézte Mátét. Máté megfogta Teréz kezét, esernyő alatt mentek.

Bevezette a kis szobába. Koromsötét volt. Teréz megcsókolta, Máté védekezett.

- Teréz én tudom, hogy jobban szeretlek!

- Honnan, Máté?

- Hát érzem - felelte.

Nézte, hogyan öltözött Teréz.

Érezte azt a furcsa, kesernyős illatot, amit a növények leheltek ki.

A halál jutott eszébe. Nagyapja temetése.

A sötét színű teát két kortyintásra kiitta. Felkattintotta a rádiót. Cigarettaszünetet tartott.

Aztán elkezdett festeni. Előre látta a színeket, vonalakat, formákat. Már harmincöt pasztell állt készen, bepaspártúzza.

Azt akarta, hogy legendás erőre kapjanak képei által az emberek!

Édesanyja nem akarta, hogy találkozzon Mátéval. Mégis elment hazulról, azt mondta, hogy a nővérével együtt megy.

Tiszta, csillagos volt az ég, hűvös a levegő.

Leültek az ágyra. Máté Teréz nővérének is megmutatta a fényképeit, rajzait.

Teréznek rosszul esett, hogy Máté ugyan úgy mutatta a fényképeket, mint mikor ő volt nála először.

Nem ízlett az almavermut sem.

Máté hívta el a nővérét, hogy megismerje.

A falon mindenféle idegen arcok montázsja.

Már a legújabb rajzai sem Terézt ábrázolták.

Máté hiába kínálta szardíniával. Nővére törögette a diót.

Felmentek zenét hallgatni. Máté bemutatta őket a társaságnak. Köszöntek.

Teréz és Máté szaladtak a kis szobába.

- Miért szeretlek én annyira? Teréz? - kérdezte Máté.

Teréz nővére kopogott.

Gyorsan felöltöztek.

Teréz szeretett volna elaludni Máté vállán.

- Reggel aztán együtt megyünk a főiskolára! Te is szeretnéd, ugye? - kérdezte Máté.

Összefonták karjaikat és nagyon sokáig nézték egymást.

Vasárnap Teréz azt mondta a szüleinek, hogy rajzolni megy. Úgy is volt, rajzolt. Utána elment Mátéhoz.

Teréz látta Máté arcán, hogy haragszik, amiért ilyen ügyetlenül intézte a találkozást. Sört ittak a kerti asztalnál, csak ők ketten voltak ott.

Bent szólt a zene. Máté elvette a rajztábláját és vitte, hunyorogva nézett rá.

- Milyen szép, tiszta az ég itt, ugye? Nézd meg, a leheletem is látszik.

- Hideg van - mondta Máté.

Nevettek a kis szobában. Teréz Máté mellkasára hajtotta a fejét és átölelte.

- Kívánlak, mosolyogj! Szeretem nézni. Most tudjuk, milyen jó volt Patakon, igaz? Akkor az természetes volt - mondta Máté és hozott Teréznek egy almát, a táskájába is tett egyet.

Máté a kihalt utcán elhajította az almacsutkát. Teréz előre szaladt, nézte, ahogy fut feléje Máté, szőke haja lobogott. A villany szépen kirajzolta álla vonalát.

- Milyen ágyban alszol? - kérdezte Máté.

- Rekamién.

- És milyen a paplan?

- Bordó, fehér huzattal.

- És a párna?

- Az is fehér.

- És a lepedő?

- Az is - felelte Teréz.

- Szeretem a leheleted, Teréz. Tudod mit mondott az a nő, aki albérletben van itt? Azt mondta, hogy mi biztosan nagyon szeretjük egymást.

- Honnan gondolta? - kérdezte Teréz.

- Hát mert látta, hogy karoltuk át egymás vállát. Tudod?

- Nem félek ám, hogy becsapsz, Máté!

Máté leugrott a villamosról, sietve.

Szobájában szép rend volt. Tudott örülni mindennek. Zöld tapétával vont be a falat. Az ágy volt a legszebb, kék lepellet borította be. A földre vásznat terített.

- Minden elmúlik egyszer, Teréziám! - suttogta Máté.

Teréz elhúzódott és arra gondolt, hogy eddig még nem beszélt arról, hogy mi lesz? Nézte Mátét.

Teréz elsimította Máté verejtékes haját. Hallgatta, Máté szíve milyen erősen dobog.

- „Jaj, meghalunk!” - mondta Máté és nem tudott betelni Terézzel. Máté újra megcsókolta.

- Ennél jobb nem lehet senkivel sem, Máté!

- Jó lesz, elkezdődik a tanév, minden nap látlak! Álmos az én Teréziácskám! Hajtsd a vállamra a fejed! - és átkarolta a derekát.

Teréz a válla közé bújt, behunyta a szemét.

Autók rohantak az úton, mögöttük forogtak a falevelek.

Teréz leült egy padra, amelyiken valamikor Márk ült.

Emlékezett. A nap melegen sütött.

„Nem beszéltünk, emlékszem, sokat hallgattunk.”

Máté várta reggel. Kezébe adott egy süteményt, utána ment a kapuhoz. Teréz elszaladt.

Máté Teréz mellett ült az étteremben, úgy, mint legelőször.

Négyen voltak, itták a savanyú bort. Máté egymás után szívta a cigarettát. Vett egy új cipőt. Sokat kellett dolgoznia érte. Sohasem kényeztették el, nem ismerte az édesapját.

Szeretett volna egy embert, akit apjának nevez.

- Tudod mit vettem, Teréziám? Azt, amit legelőször ittunk a kollégiumi bulin, gint. Emlékszel? Iszol belőle?

- Igen - felelte Teréz és átölelte.

- Hosszú volt ez a hét - sóhajtott Máté.

Befűtött papírral a kályhába.

- Ezt nem dobjuk rá? - kérdezte és egy képre mutatott, amelyiket már egyszer leszedett a falról.

Nem kedvelte Máté régi szerelmeit, akik ismeretlenek voltak előtte.

Máté levette a trikóját.

- Lesz egy szóke, keskenyszemű kisfiúnk! Ugye, Máté?

- Még erről sohasem beszéltél Teréz! Ennyire még nem szerettelek!

Elvitte az Egyetemi Színpadra.

Teréz nézte a sötétben Mátét.

- Emlékszel a hídon? Mikor megharaptad a szám? - szólt Máté.

- Minden, ami volt, az van is!

Máté sört vett hazafelé.

A szobában rendet csinált. Minden tárgyat babusgatott.

Teréz örült, hogy Máté szeret maga körül rendezkedni.

Máté leült a székre, ette a borsos sült húst.

Az idő gyorsan eltelt, Teréz arra gondolt, hogy neki haza kell menni este.

Máté nem vigasztalta.

Máskor mindig nevettek, ha együtt voltak.

- Meg akarlak érteni Teréz, beszélni akarok veled, érted? - mondta Máté elgondolkozva.

Máté átiratkozott a grafikai szakra, ahol Teréz volt.

Egész délelőtt segített neki a litográfia teremben nyomatokat készíteni, a nagy kőről.

Segítettek egymásnak, mert egyedül nehéz lett volna hajtani a gépet.

Teréz tervezett egy önálló kiállítást a Műszaki Egyetem kollégiumában. Az igazgatóhelyettes-től kért engedélyt. Szerinte Teréz rajzai kifogástalanok, felmutatja azt a tudást, értéket, mely az egyéniségét kifejezi.

Teréz bízott magában, nagyon makacs volt.

Nyugodt, napos, igazi októberi vasárnap volt. Érezte a konyhából áradó ételek illatát, amit édesanyja készített. Hallgatta a verkli döcögő hangját.

Új litográfiáját, melyet Mátéről készített, kék keretbe tette Máté.

A szobája falát fehérre meszelte.

- Minden nap veled szeretnék lenni! Teréz!

Egész úton ölelkezve mentek. Máté nagyon vigyázott Terézre. Kócos volt a szőke haja, keskeny szeme vidáman csillogott.

- Amikor veled vagyok, Teréz, csak rólad gondolkodom. Ha itt vagy, nem tudok újságot olvasni, másra gondolni. Mindig így legyen! Meg aztán nem is tudunk egymásra haragudni.

Sohase veszekedjünk!

A nap sárga színével meleg színűre festette a házakat, jegenyét. Teréz nézte Máté hátát, szép derekát, ahogy futott a focipályán a fiúkkal. Feküdt a fűvön, hanyatt, nézte az eget a fák csúcsát.

Máté hozzábújt, az ölébe hajtotta a fejét.

Száritott halat rendeltek, és sört, a kocsmában.

Ott volt egy szomorú, kótyagos ember, az életét siratta. Azon kesergett, hogy mért nem akadt neki feleség?

- Elhiszik-e, hogy én rendös ember vagyok? Magok is azok. Igyanak velem!

- Gyere Teréz, hagyjuk itt!

Szaladtak.

Máté énekelt, fejét Teréz vállára hajtotta és elaludt.

- Ez természet dolga, csoda ez, Máté!

- Boldog vagyok! - felelte Máté.

Felszabadult öröm vett rajtuk erőt. Felmentek az emeletre táncolni.

- Csak azt tudom, hogy most szeretlek, én nem tudom előre meghatározni, hogy meddig? Az csak tőled függ.

- Amíg be nem csapsz! - mondta Máté.

- Nem tudom, elmondjam-e Máté? Édesanyám rendezni akar egy mulatságot, születésnapomra, L.-t is meg akarja hívni. Nem tudom, mit tegyek?

- Cselekedj úgy, ahogy gondolod! - válaszolta Máté.

A presszóban vártak Teréz húgára. Teréz egyedül érezte magát.

Máté hallgatott, Teréz alig bírta nézni összeszorított száját, lehajtott fejét.

Elmélázva figyelte Máté két szép, erős karját.

„Az asztalon üres papírok, mind tele kell írnod azért, hogy legyen mit reggelizned, és hogy úgy élhess, mint a többiek.” - gondolta Teréz.

Teréz mozdulatlanul feküdt Máté mellett. Tudta, hogy nem érkezik haza pontosan.

Máté Teréz hátába vágta körmeivel és magához szorította.

- Megyünk lefelé a lejtőn? - kérdezte szomorúan.

- Nem igaz! Talán magadra gondoltál? Mert én egyre jobban szeretlek! Miért bántasz, miért nem veszed fel szép pulóvered? - kérdezte Teréz.

- Majd a születésnapodon, otthon, egyedül - válaszolta Máté.

- Tudom, hogy bánt, hogy így van, mert az édesanyám az L.-t akarja meghívni, nem téged.
- Majd férjhez adnak!? Az ember mindent előre megálmodik? Próbáld ki az L.-t! - mondta Máté.

Teréz érezte, nem kellett volna elmondania! - A nyakláncomat ott felejtettük nálad, pedig megcsináltad - figyelmeztette Mátét.

Máté szép, lila virágot tett Teréz fényképe alá.

Vett Teréznek francia nyelvű füzeteket a fordításhoz. Teréz gyönyörködött Mátéban, a gyertya fényében. Máté beleharapott a szájába.

- Teréz, ma délelőtt eszembe jutott, mikor először megcsókoltál. A hajadnak is olyan jó illata volt. Szép vagy, most is.

Máté reggel már dolgozott, plakátot ragasztott. Teréz felvette a köpenyét. Bandi odatett az asztalára egy reprodukciós mappát, születésnapjára hozta. Néhány sort is írt rá:

„Teréz!

Légy olyan nagy, mint ezek a festők, kívánom, legyél mindig boldog!

Bandi.”

Örült Bandi ajándékának, aztán Máté kiküldte a műteremből és néhány perc múlva behívta. Ott látta az asztalán Picasso grafikai albumát, rajta egy szál tearózsát, sárgát.

Szerette volna szorosán, hirtelen átölelni Mátét, hogy érezze, mennyire örül. Máté arca szomorú lett.

A rózsa a vázában szépen kinyílt, érezte kesernyés illatát.

Máté csinált róla egy litográfiát.

Teréz húga találkozni akart Mátéval. Máté inkább Terézzel szeretett volna lenni.

Húga rendelt két gesztenyepürét, örült, hogy találkoznak.

Úgy beszéltek meg, hogy mulatni mennek, de nem így lett.

Máté a szobája falára kiszögezte a próbanyomatot, azt a linóleumot, amit Teréz nemrég metszett.

Máté megkínálta sörrel.

Lefeküdtek a kéklepedős ágyba.

- Hadd nézzelek kicsit! - kérte Máté és égve hagyta a villanyt, hogy lássa Terézt.

Teréz a nagypjáról és a gyerekkoráról mesélt.

- De jó, hogy beszélgetünk, kár, hogy ritkán vagyunk együtt! Ma itt maradsz? Pont most mész el, amikor a legjobb? Mindig így van, mikor lesz újra úgy, mint Patakon? Látod, Terézkém, nem sikerül minden úgy, ahogy akarjuk. Egyszer eljössz egy napra hozzám, jó?

Felszálltak a buszra.

Aztán gondolj rám hétfőn este, mikor szól a zene és vigadtok!

Mosolyogva integetett.

Teréz születésnapján egész nap szomorú volt, a mulatság miatt. Segített édesanyjának szendvicseket készíteni. Nővére szaggatta a pogácsákat.

Teréz arra gondolt, hogy éppen most utazik Máté az édesanyjához vidékre. Ült a magnetofon mellett és Patakra gondolt.

Felkérték táncolni.

Teréz fehér ruhát viselt, azt, amelyiket édesanyja horgolt és az új cipőt. A társaság jókedvű volt.

Odament hozzá Máté barátja, a Nagyi.

- Olyan jó látni titeket, mikor Mátéval együtt nevettek. Hidd el, Máté jól választott téged. Hiszek abban, hogy minden jó lesz, boldogok lesztek egymással. Ha nem, akkor minden eddigi elképzelésem kudarcot vall. Úgy igaz, ha minden közös köztetek, s ti így vagytok. A nővérednek nem lehet jó, hogy egyedül van és távoli dologban hisz. A valóság az igaz - magyarázta.

Hideg volt, minden olyan barátságtalan.

Teréznek alig volt kedve munkához látni, pedig sürgette az idő.

A sárga tearózsa elszáradt már az asztalán. Várta Mátét nyugtalanul.

Máté bejött a műterembe, oda se nézett Terézre. Dudorászott. Ebédig dolgozott.

Teréz az asztalra borult, odaadta Máténak az ebédjegyet, egész nap egy falatot se kívánt enni.

Azon gondolkodott, Máté miért mondta azt, hogy nem bírná ki, hogy úgy üljenek egymás mellett, mint egy öreg házaspár.

- Holnap ne találkozzunk! - szólt oda Teréznek.

- Hát jó, akkor ne találkozzunk! - felelte Teréz.

Lement a linóterembe, rajzolni.

Homályos volt ott, mindent olyan ridegnek látott, a fák is, a fonnyadt falevelek.

„Nem veszíthetem el! Nem kell nekem más szerető!” - gondolta elkeseredetten.

Máté utána ment. Teréz vállára tette a kezét és leült melléje. Hallgatott.

- Máté, olyan rossz így! Te nem ilyen vagy, egészen megváltoztál. Azt mondtad, ne találkozzunk, nem értelek, beszélj, Máté! Mért vagy ilyen szomorú? Meg kell mondanod!

- Tudod te is Teréziám, nagyon megbántott az a születésnap est. Talán rossz vagyok hozzád?

Pedig te nem tehetsz róla. Értesz, Terézia? Majd francia óra után elmegyünk a klubba és beszélgetünk.

Átölelték egymást. Máté gint vett Teréznek a klubban. Egymásra nevettek. Játsoztak, a szerencse velük volt.

- Milyen lesz a férjed, Teréz?

- Nem tudom, nem gondolkodtam még ezen. Máté, hozzád hű leszek!

- Kimosnád-e az ingjét a férjednek, ha haragszol rá?

- Nem.

- Pedig akkor kötelességed lesz megtenni.

- Nem, Máté! Nem tudok könnyen megbocsátani!

- És ha elhagynálak, mit tennél? Harcolnál értem?

- Nem, Máté, ha te már nem szeretnél, én is elhagynálak!

- Teréz, ha te elhagynál, úgy sem hinném el, hogy igaz! Az lehetetlen, én mindent megtennék, hogy ne úgy legyen!

Teréz a lemez fölé hajolt, dolgozott. Arra gondolt, hogy Máté már nem nagyon érdeklődött a munkája iránt.

Mégis elment hozzá.

- Gyere Máté! Tudod, hogy tőled szeretnék egy kisgyereket!

- Nem hiszem el, hogy szeretnél tőlem gyereket! - mondta Máté szomorúan.

- Pedig igazat mondtam, nagyon komolyan mondtam. Holtomig szeretlek és kisgyereket is akarok tőled. Elhiszed?

- Igen - válaszolta Máté.

- Tegnap nagyon fáztunk. A Bandinak is rossz kedve volt. Már azt hittem, nem jössz - mondta Máté.

Rendet csinált, befűtött.

- Szeretsz-e még? Teréz!

- Igen.

- Ne így mondd! Hiszed-e, hogy csak veled tudok boldog lenni? - kérdezte Máté és belenézett Teréz szemébe.

Teréz rosszul érezte magát, Máté elkísérte.

Leugrott a villamosról, mint régebben.

Fehér volt minden. Teréz örült az új csizmájának. Máté meg is nézte és dicsérte.

Teréz nem volt abban biztos, hogy Máté vállalná-e, ha gyereke lenne tőle?

Tudta, hogy addig kell döntenie, míg nincs veszély.

Nővérével elmentek az Egyetemi Lapok szerkesztőségébe, ahol egy kis karácsonyi ünnepséget rendeztek.

Egy fiú gitározott, szájharmonikázott is. Eljátszotta a „Hol van az a sok virág?” című dalt.

A főszerkesztőnő marasztalta őket egy kávéra. Teréz is kapott kis csokoládé mikulást, szorongatta a kezében.

Siettek haza.

Gondolta, majd elviszi Máténak a kis csokoládé mikulást.

Megfésülte a haját, csizmáját is kifényesítette. A villamos elromlott és rostokolt. Nem látta Mátét.

Bement egy közértbe, összefutott az évfolyamtársaival.

A mulatságra mentek ők is, Katóékhoz. Velük tartott.

Minden olyan rideg volt a ház körül.

Máté hamar befűtött a kályhába.

Teréz magához szorította Mátét, megcsókolta a vállát, mellkasát. Látta sárgászöld szemében a bujkáló örömet.

- Meddig szeretsz, Teréz?

- Holtomig. És te?

- Én is - felelte Máté.

Teréz készült a pályázatra, sokat dolgozott. Nyugtalan volt szombat, vasárnap.

Édesapja azt mondta, hogy dolgozzon, fessen!

Esett a hó.

- És mi lesz, ha gyerek lesz? Örülni fogsz neki? - kérdezte Máté a buszon.

- Hát persze, ha már úgy lenne, miért ne?

- Én is örülnék! - felelte Máté.

Máté szobájának keskeny ablakán át csak két száraz kóró látszott, meg a szürke, havas ég. Leestek a földre a nagy hópelyhek. Kékes fény, homály volt a szobában.

Máté vállának izmain végigszaladtak az árnyékok.

Múlt az idő.

Csend volt már, nagyon sötét.

- Mikor ismertük meg egymást? - kérdezte Máté.

- Februárban.

- Majd megünnepeljük! - mondta kedvesen Máté.

Hazafelé vett Teréznek gesztenyepürét.

Hó lepte be az utcát. Fogták egymás kezét.

Teréz a klubban megrendezte a kiállítását.

Néhányan gratuláltak.

Siettek a jegyirodába. Máté megbeszélte a munkáját.

Elvitte Terézt vacsorázni. Elfelezte az ennivalót. Tudta, hogy Teréz szereti a kirántott húst.

- Miről gondolkodsz Teréz?

Teréz nem válaszolt. Máté lapozta a könyvet, közben a nővérével diskurált.

Máté megcsókolta Terézt és rendelt italt. Meghívta Ácsot is egy féldecire, még óra előtt.

Gesztenyepürét is rendelt.

- Megünnepeljük ám az ismerkedésünk napját! - mondta Máté.

- És te, Máté, mikor veszed el Terézt? - kérdezte Teréz húga.

Máté nem válaszolt.

Máté vett egy nyakláncot Teréznek, meg is csókolta.

Ez volt Teréz ereklyéje.

A műteremben átölelte.

- Holnap megkapod az ajándékot. Gyere, siessünk, Teréziám! Alig várom, hogy hazaérjünk!

Teréz gyönyörködött Máté arcának vonásaiban, figyelte szép ívű száját, ahogy beszélt.

Ledőlt a díványra, nézte ahogy Máté rakta a tüzet.

Máté vett Teréznek karácsonyra egy Brueghel könyvet.

- Szép vagy, Teréz, nagyon! - szólt.

A félhomályban felhajtotta a paplant, nevetett.

Ez volt az ő karácsonyuk.

- Nézd, Teréz, szép, fehér, új lepedő!

Nézte, ahogy Teréz öltözködött és összenevettek.

„Igazi fenyőillat van itthon. Olyan jól elbódít. Szép, díszes, sudár fenyő.

Jó volna most veled lenni, látod, rád gondolok. A te kis szobád is milyen szép lenne egy ilyen fenyőfával. Elárasztana illatával. Akkor vennénk elő az ajándékokat, úgy szebb lett volna.”

Másnap bekopogott Máté ajtaján.

- Bújj be! - mondta vidáman Máté.

- Mért mondtad, hogy mész a mulatókhoz?

- Nem emlékszem rá - felelte Máté és hízelegve átölelte Terézt.

Kinn apró, sűrű hó esett.

Fújt a szél. Máté üldögélt az ágy szélén.

Ette a levest.

Aztán megmutatta a leveles dobozát, benne volt Teréz három zöld levele.

- Tudod milyen rossz egyedül? Teréz?

- Majd ha a Máté Terézzel egybekel, milyen jó lesz! - mondta Bandi.

Akkor Máté Bandinak azt mondta: - Micsoda ötleteid vannak?

Teréz táncolni szeretett volna, énekelni.

- Mondd, Máté, van igaz szerelem?

- Van olyan Teréziám, csak te azért kételkedsz benne, mert csalódtál. Túl kételkedő vagy!

- Te nem csalódtál bennem? - kérdezte Teréz.

- Nem, még jobban szeretlek! - felelte Máté.

Tiszta volt a levegő.

Teréz kinézett az ablakon, várta Mátét.

Egy széprajzú fát nézett, melynek fele törzsét lehántotta a harkály. Az ég világoskék volt és lilásszürke felhők rohantak sietve.

Teréz azért szomorkodott, mert Máté nem akart eljönni hozzájuk, hiába hívta.

Máté várta a presszóban. Csodálkozott azon, hogy Teréz hívta. Leültek. Máté Hubertust rendelt Teréznek, magának meg vermutot.

- Gyere el Máté a szüleimhez, a menyasszonyod szeretnék lenni!

- Most menjek el hozzátok? Így, ilyen ruhában? Mindennek megvan a megfelelő ideje. Tudhatod, Terézke, nekem a munkám létkérdés, az időm felét elveszi, nem tehetek mást. Ugye, megértés?

Azért is találkozunk ilyen keveset. Még arra sincs elég idő, hogy fessek, rajzoljak. Ezt a két évet ki kell húznom. Mit akarsz tőlem? Mi a célod?

- Van nekem célom, tudom, mit akarok - felelte Teréz.

- Egy dolog biztos, az, hogy szeretlek, hidd el nekem Teréziám!

Olvadt, mintha tavaszodna. Langyos szél fújt, a fényes tócsákon végigszaladt.

Megérkezett Máté, megcsókolta Terézt.

Teréz szótlanul állt.

- Elmegyünk, vagy maradjunk kicsit? - kérdezte Máté.

- Maradjunk!

Teréz levetkőzött.

- Írtam neked egy levelet, a levélben ez áll: „Teréziám tudod-e, hogy azért nagyon szeretlek!”

- mondta Máté szomorúan.

A főiskolán látta, hogy Máté egy padon Antallal beszélgetett. Hívta szánkózni Mátét. Egy kis ideig állt a kapuban, aztán elment. Felszállt a trolira.

Teréz szerette volna elhinni, azt, amit Máté írt neki.

- Azt hiszed, cserbenhagynálak, ha bajban lennél? Ha neked rossz, nekem is rossz.

Tudom, mit gondolsz, azt, hogy megcsallak! Ne gondolj ilyenre, Teréziám, nem igaz! Tudod Teréziám, mikor felszálltam a trolira, nekem is olyan furcsa érzés volt, hogy elmentél. Utána mindjárt megírtam a levelet.

Most már érted, mit jelent az a szó „azért”? - kérdezte Máté és megölelte.

- Szép vagy Teréz, ebben a kékben! Jó volna lefesteni így téged! Akarok csinálni rólad olyan fényképet, hogy száll a hajad! Szép lenne, ugye? Teréz, gyere! Milyen jó lenne együtt aludni veled!

Teréznek minden egyre bonyolultabb lett és egyre homályosabb. Annyi mondanivalója volt, és mikor együtt voltak, alig váltottak egy-két szót.

- Maradj reggelig, aztán majd megmondom édesanyádnak, hogy nagyon szeretjük egymást!

- Máté, ha hinnék benned, megtenném - felelte Teréz szomorúan.

Máté átölelte. Nézte Teréz arcát, lehajtotta a fejét.

- Na jó, hát majd eldöntöd, hisz magad se tudod? - mondta Máté bánatosan.

- Maradok, Máté! - szólt Teréz.

Máté hirtelen, felindultan így szólt: - Ne, Teréz! Majd később biztos a szememre vetnéd.

Teréz csalódottan felvette a kabátját.

Meglepődött, hogy Máté telefonon kereste.

Eddig még egyszer sem hívta fel vasárnap. Kirándulni hívta a Hűvösvölgybe.

- Nem tudok menni, moziba megyünk!

Teréz órára se tudott menni, olyan nyugtalan volt. Mátét kereste mindenütt.

„Megveszem a papagájt, amit úgy kedvelsz és elmegyek hozzád!” - gondolta. Egy kék madarat választott.

Máté ajtaja nyitva volt, hideg, barátságtalan a szobája. Teréz rágyújtott. Nézelődött, minden tárgyat megnézett. A papagájt betette a kalitkába és lekuporodott az ágyra, várt. Enni adott a papagájnak, aztán néhány sort ott hagyott az asztalon.

Reggel is hiába várta a műteremben, még ebédre se jött be Máté.

Elindult megkeresni.

Ismét elment Máté szobájába, az ajtó nyitva volt. Töprengett, hol aludhatott Máté?

A kék madár kirepült a kalitkából. Sokáig kereste, míg megfogta.

Ják mesterrel találkozott a főiskola folyosóján. Megállította.

- Teréz, szépek a pályázati grafikái. Ma volt a zsűrizés. Különösen a kisgrafikák és a sorozat tetszett! - mondta.

Teréz örült a dicséretnek, Vince mester is dicsérte a kisgrafikáit. Nem tudta megosztani örömét Mátéval.

Máté, mikor megnézte a kiállításon a munkáit, egy szót se szólt róluk.

Ez bántotta Terézt.

A kollégiumban is kereste.

- Fordulj meg, hunyd be a szemed! Megfordulhatsz!

- Pasztell! - kiáltotta Teréz, olyan boldog volt. Ilyen szép ajándékot még nem is kapott Mátétól.

Arra gondolt, Máté mért nem akarja, hogy megesküdjenek?

Teréz folytatta a munkát.

Mikor kérdően ránézett, rákiabált Máté.

- Hagyjál békén! Hagyj dolgozni! - és haragosan nézett rá.

Teréz befejezte a vers-illusztrációkat, nyomatokat készített belőlük.

Máté többször is lement Bandival valahová.

Geometria órán sokat nevettek Teréz mögött, a padban.

Kisurrantak Bandival, még az ajtón túl is hallatszott a nevetésük. Később Bandi újra beszólt, hogy hívja Máté.

Teréz is kiment az óráról. Máté felszaladt az emeletre. Vadul átölelték egymást. Teréz érezte kezének érintését a derekán, ráhajtotta a fejét a vállára.

Máté elküldte, de nem ment.

- Máté, nagyon szeretlek!

- Hányadika van? - kérdezte Máté és megingatta a fejét.

- Nyolcadika.

- Majd tíz nap múlva találkozunk! Jó, Teréz?

- Nem, nekem nem jó! Ne büntess Máté! Olyan rossz nélküled.

- No, akkor majd hétfőn találkozunk!

Elszaladtak.

Máté elment valahová és hamarosan visszajött Mihállyal, hoztak Teréznek két csokor hóvirágot, a Nőnap alkalmával.

Máté a főiskolán alig köszönt Teréznek.

Teréz olyan elesettnek érezte magát, tudta, hogy gyereke lesz Mátétól.

Nem hívta a filmre sem. Egész nap zenét hallgatott.

Máté a klubban furcsán viselkedett. Teréz szemébe se nézett. Megcsókolta Terézt.

- Gyere Terézke, beszéljessünk! Ugye milyen jó lesz nyáron! Mindig egymásé lehetünk, akkor az más lesz.

Egész nap dolgoztak, estig a főiskolán, aztán Máté még plakátot is festett.

Táncoltak.

Haza akart menni, Terézt is hívta.

Ott kuporogtak a tűz mellett, Teréz nézte az arcát, kipirult, ahogy pirította a szalonnát.

Nappal volt, alig látszott a tűz fénye. Nehéz volt a nagy csend.

Máténak jókedve volt, neveltette Terézt.

„Jó volna elaludni itt, álmosít a sok, virágzó fa.” - gondolta Teréz.

Máté vállára hajtotta a fejét, Máté énekelt neki, elaltatta.

Teréz megszorította Máté izmos vállát, erős testét, nem bírta visszatartani sikolyát.

- Nagyon szép vagy, Teréz. Újra szerelmes vagyok beléd! - gyönyörködött Terézben, féltőn átölelte, nézegette a zöld blúzban.

Máté semmivel se tudta felvidítani, azt mondta, amikor a korzón látott egy csöpp gyereket:

- A kis „Maptitink” is lenne ilyen helyes!

Teréz meghívta Mátét húga esküvőjére. Elmentek a Várba, egy étterembe, ahol már Máté is ott volt.

Négy liter bort rendelt a társaságnak. Énekelt, átkarolta Terézt.

- Nálunk három napig tart egy lagzi, maradatok még! Hogy lehet ilyenkor tizenegyre haza menni? - mondta és rendelt még bort.

- Reggelre várlak, Teréz, ugye eljössz?

- Igen, Máté.

Szép reggel volt, virágillat szállt mindenütt. Teréz szorosan átölelte Mátét.

Teréz legutóbbi rézkarca sikerült, magára talált ebben a műfajban.

Máté szavain gondolkodott: „Tudom, most már nekem kell tennem valamit, hogy változtassunk ezen, ez nem mehet így tovább!”

Tikkasztó meleg volt az Újpesti Mini Galériában. Teréz képei mind felrakva, a nővére segített. Még egyszer megnézték figyelmesen, aztán kinyitották az ajtót. Sokan gyűltek össze. Elsőnek Jimmy jött, majd Bandi. Szülei, testvérei is ott voltak. Az évfolyamtársai közül is jöttek többen. Teréz délig várt, azt hitte, Máté is eljön.

Megvendégelte a társaságot.

- Kit rajzoltál ide? - kérdezte Máté.

- Hát azt a fiút, akit tegnap megismertem, - füllentette Teréz, mert látott egy kőrajzát az asztalon, melyen egy idegen lányportré volt.

- Mondd az igazat! - kérte Máté és befirkálta a lemezt.

- Ez a kép egy másik fiút ábrázol, megyek a klubba! - válaszolta Teréz.

- Ne menj! Szünet van.

- Megnézem a kiállításodat, Máté!

- Nem lehet, nincs nyitva!

Teréz elment kiállítása utolsó napján a galériába. Egy kicsit üldögélt ott a képei között.

Megjött a nővére és a professzora. Teréz végigvezette a kiállításon.

Hamarosan Máté is megjelent. Siettetten Terézt, hogy szedjék le a képeket. Segített és aztán írt a vendégkönyvbe, Teréz két pasztelljét dicsérte.

Vince mester is látta a kiállítást. Leginkább a kirakatban lévő Akt, az Úrhajós, a pasztellek közül pedig a Tokaji, púpos házak, a Kőbánya, az Ózdi dombok tetszettek neki. Teréz önarcképénél megjegyezte: - Maga ilyen titokzatos, ördögi? Szeretném hinni, hogy valóban az!

Meghívta Terézt a galéria melletti presszóba. Kávét mellett beszélgettek.

„- Maga azok közé a festők közé tartozik, akik a valóságot közvetlenül, a látványból kiindulva absztrahálnak. A Kőbánya c. képe kitűnő, ismétlem, a komponálása jó és érdekes, ahogy visszaadta a bánya hangulatát, a színfoltok izgalmas játékát. A maga titka az, hogy őszinte, természetes. A rajz lényege is hasonló, a legmélyebbet kifejezni a legegyszerűbben! Az a fontos, Terézia, hogy bensőnkől induljunk ki és mikor a legtisztábban, nemesebben, örökérvényűen alkot, akkor lehet „kiszélesíteni” önmagunk világát és a művészetünket!

A legegyszerűbb dolgok sokszor a legsúlyosabbak!” - mondta a mester és rendelt egy Hubertust.

Teréz örült, hogy töretlenül dolgozhat tovább tiszta, biztos elvekkel.

Már dél is elmúlt, mikor Máté megjött. Teréz kérte, hogy segítsen felrakni a tablóit, ő meg kitisztítja az üvegeket.

Máté nem szólt egy szót sem.

Teréz nem tudott megnyugodni, ebéd után a menzán megtalálta Mátét.

- Máté, kérdezhetek valamit?

- Mit?

- Hát hogy haragszol-e?

- Ide figyelj, Teréz! Jobb lesz, ha békén hagyjuk egymást! - mondta és elment.

Teréz elsírta magát.

Máté újságot olvasott.

- Miért nem kerestél? - kérdezte Teréz.

- Nem emlékszem rá, hogy megbeszéltünk volna valamit. Féltetek felhívni - felelte Máté.

Sört iszogattak a pultnál.

- Ha láttad volna Mátét, milyen jó kedve volt vasárnap! - mondta kollégája. És folytatni akarta a mondókáját, de nem tudta, mert Máté megérintette a vállát.

- Teréz, este ugye eljössz hozzám? - kérdezte Máté - és megszorította erősen Teréz derekát.

- Terézkém, neked hoztam, igyál, vagy hajítsd el, nem bánom! Mindent érted teszek, hidd el! Ölelj át, Teréz! Szoríts úgy, ahogy a régi Mátét! - mondta és szerelmesen nézett Terézre.

Haragudott, mert Bandi nem ivott a borából.

Máté szereti a társaságot, gyakran vett barátainak italt, örült, ha beszélgettek.

- Az L. volt az első, a mamád kedvence? - kérdezte gúnyosan Máté. - Ti mentek haza, születek meleg vacsorával várnak benneteket. Engem ki vár? Még nem is vacsoráztam, megyek, eszem, na jöttök? - nézett rájuk bánatosan.

- Nem lehet Máté, haza kell mennem! - felelte Teréz.

A film előtt beültek egy presszóba beszélgetni.

- Néha kételkedem a szerelemben, mert okot adsz rá! - kezdte a beszélgetést Teréz.

- Én mindig biztos vagyok abban, hogy te szeretsz. Így még sohase voltam, veled vagyok először így.

Tudom, hogy nem csalsz meg, nem kell félnem, hol mászkálsz. Ha megtudnám, hogy valakivel szóba állsz komolyan, vagy meglátnálak fiúval, nagyon rosszul esne, fájna és kiábrándulnék belőled.

- Mit mondasz?

- Alig várom, hogy művésztelepen legyünk! - és átölelte Terézt szenvedélyesen.

- Én is!

- Terézke, most szeretnék megcsókolni! - és még szorosabban átölelte rajongva.

Vidékre mentek művésztelepre.

Kint erős szél fújt. Teréz felvette szép, virágos ruháját, amelyiket annyira dicsért Máté.

- Hogy nézel ki? Csak nem esküvőre mész? - kérdezte.

Napokig esett, hűvös volt. A szobában Teréz megmutatta az új pasztelljeit Máténak.

Máté sokáig nézte, és azt mondta:

- Látod, Terézke, ez a Kálvária nagyon jól sikerült, meg az a portré is!

Többet aztán nem szólt a képekről.

Teréz elaludt a vállán, miközben szóltak az inka dalok.

Máté felkelt mellőle, kihúzta kezét Teréz feje alól és betakarta, Megsimította Teréz arcát.

Mikor megérkezett a művésztelepről, anyja megkérdezte:

- És mik a terveid? Hozzá mészes feleségül?

- Nem tudom, rajta is múlik.

- Majd eljössz hozzánk, ugye? Édesanyám szeretne megismerni! - kérdezte Mátétól Teréz nővére.

- Ha lesz egy öltönyöm, majd karácsonyra összegyűlik annyi, hogy tudok venni.

- Jó, akkor gyere karácsonyra! - válaszolta Teréz nővére.

- Azt gondolod, hogy tán mindjárt eljegyzés lesz karácsonykor? - tette hozzá bolondozva Máté.

- Csak ha igazán nagyon akarod, akkor légy velem!

- Ne butáskodj Terézke! - mondta, és magához húzta Terézt, a haját babrálgatta és dicsérte, hogy milyen hosszú.

Elmúlt két ünnepnap és Máté nem kereste.

Csend volt, esett az eső Teréz fehér blúzára.

Egy asszony állt az ajtóban, bekiáltott Máténak.

Teréz várta, hogy jöjjön Máté. Ott állt a veranda szélén és az esőről beszélt.

- Mit rajzoltál, mutasd! Gyere, rakd le a holmidat! - és elvette Teréztől a mappát.

„Szép este van, langyos, a csillagok is tisztán ragyognak. Hazamegyek és rajzolok.” - gondolta Teréz.

Alighogy bementek a kis szobába, Máté megcsókolta.

- Jaj, Teréz, de szép derekad van! - mondta és átölelte. - Tetszik ez a fehér szoknya, szép vagy benne! - kedveskedett.

Ruhástól az ágyra feküdtek.

Orgonamuzsika szólt.

- Na, menjünk Máté!

- Ne még! Olyan jól beszélgetünk Teréz! Öleljük meg egymást!

Teréznek jó kedve volt, mert azt tervezte, rajzolni fog. Jelszava ez volt: „- Egy dolgom legyen csak, a rajzolás, festés! Bűnöm pedig a lustaság!”

Máté a gyerekkoráról mesélt.

- Terézke, olyan jó veled! Neked is?

- Igen.

- Szeretlek, nagyon szeretlek, Teréz!

Már megkezdődött a főiskola. A sokszorosító grafikán gyarapodtak három emberrel. A kis műterembe négyen hurcolkodtak. Talán az utolsó év volt a főiskolán?

Vettek festéket, papírokat, járták a város utcáit, mindenhová bekukkantottak.

Máté a gyermekkoráról mesélt, a búcsúról, meg arról, hogy édesanyja egyszer vett neki egy kis játékot, melyen kerekeken guruló, két kis színes kakas volt.

„Bűnösök vagyunk mind a ketten, elvetettük a mi szerelmünk virágát, a kis „Maptitit”! Így akartad, hát vállalom én is, hogy engedelmeskedtem és megtettem, nem lett keskenyszemű kisfiam tőled! Meghalok, és talán nem fogom megtudni, milyen anyának lenni!?” - gondolta közben Teréz.

Teréz festett egy új olajképet. A munka okozott csak örömet neki.

Látta, amint hajladozott Máté munka közben, kivillant szép dereka.

Máté elmesélte, hogy állami gondozott gyerek volt, mert az anyja magára hagyta gyermekkorában.

- Gyere Terézke, mondok neked valamit! El kell mondanom az igazat! Bántott, hogy itt hagylak!

- Talán mást szeretsz, azt akarod mondani? - kérdezte Teréz.

- Lehet, hogy elmegyek a nővéremhez albérletbe, vagy talán tanítani fogok? Házat szeretnék építeni! Teréz te tudnál vidéken élni?

- Tudnék, de csak bizonyos ideig, ha tudnám, hogy nem végleges.

- Csak akkor lehet megőszülni, ha az ember a másikat feltételek nélkül, mindenestül elfogadja! Felelősséggel jár egy gyerek, a házasság után öt évvel is ráér. A szerelem olyan, mint a láz, egyszer csak váratlanul lemegy.

- Engem magaddal viszel, Máté?

- Jönnél velem?

Teréz nem szólt egy szót sem.

- Adj egy csókot! - kérte Máté.

- Nem adok!

- Tudtam, hogy nem adsz! - mondta Máté és nevetett.

Imádom, amilyen vagy! Szeretem, ha durcás vagy!

Teréz háromnegyed hatra ért a Moszkva térre. Hideg volt. Máté csak nem jött, mint ígérte.

Teréz elment hozzá. Félve, csendben ment a lépcsőn. Máté meghallotta, eléje ment, mosolygott.

- Ötre beszéltük meg. Vártalak fél órát, a fülem is fázott, nem találtalak sehol! - füllentette.

Csend volt, csak a kályha duruzsolását lehetett hallani. Teréz a kályhánál melegedett.

Majd elment, de a lépcsőfordulónál megállt, nem tudott tovább egy lépést se tenni.

Máté kinézett, észrevette.

- Itt maradok egész éjjel! - mondta Teréz kétségbeesve.

- Fárasztó vagy, nem maradsz itt! - mondta Máté felháborodva.

- Bár sohase szeretnél volna! - szólt Teréz és leesett az ágyra kimerülten, magára tette a pokrócot.

- Hozok sört, várjál! - sietett el Máté.

Hamar visszaért.

- Máté, nem akarok többet megbocsátani neked! - és Teréz elszaladt, rohant végig az úton. Máté utána szaladt.

Teréz erőt vett magán, úgy tett, mintha megbékélt volna.

Máté hazáig kísérte.

Teréz másnap belebetegedett a bánatába.

Szinte fájt minden porcikája. Máté mások előtt is szidta Terézt.

- Eljössz apám névnapjára?

- Már késő, előbb is szólhattál volna! Sok dolgom van.

- Terézke, benned minden íz megvan! Most olyan szép vagy! - mondta Máté, és nem vette észre, hogy a kis, fehér szalag tette széppé Terézt.

Teréz nézte Máté karján futó vastag ereket, amint dobogtak. Máté hívta a klubba.

Asztali focit játszottak egy kis pénzt dobta a wurlitzerbe, csak úgy dübörgött, amikor szólt a zene. Végül leültek televíziót nézni.

Máté egész hazáig kísérté.

- Tudod Terézke, te olyan szép vagy, mint amilyen lányt álmodtam magamnak! - és a kapuig jött.

Teréz éjjel felébredt, verejtékezett a homloka. Megint azt álmodta, hogy Máté megcsalja, egy feketehajú lány volt az, hahotázott. Teréz nem tudott elaludni, látta a ködös, szürke hajnalt.

Elmesélte álmát.

- Ha úgy álmodtad, akkor biztosan igaz is volt - felelte Máté.

Teréz születésnapja volt.

Máté szép új zakóban, fehér ingben jött.

Teréz szüleivel beszélgetett kicsomagolta a bort, amit hozott.

Koccintott Teréz egészségére.

Teréz 38 fokos lázban feküdt.

Apja azt mondta még reggel: - Meglátod, eljön Máté még ma!

Mikulás napra Teréz reggel hozott virgácsot, meg egy kis üveg pálinkát, Máté asztalára tette.

Máté is vett utólag egy doboz konyakmeggyet. Teréz nem örült neki.

- Maradj még Terézke! Maradj az ágyban, amíg én eszem! Tudod-e hogy milyen szép szád van.

Milyen vékony derekad van! - suttozta Máté, és sokáig nézte Terézt.

Hadd adjak egy csókot!

Teréz megnézte magát a tükörben, valóban olyan szép-e, mint Máté mondja.

Közeledett karácsony.

Teréz csinált egy nagyobb rézkarcot. A bál volt az ihletője. Egy műteremre vágyott, ahol egyedül lehetne, és zavartalanul festhetne.

Esős, szomorú nap volt.

Máté elutazott az édesanyjához két napra, vidékre.

Mikor elutazott, Teréz elgondolkozott, a végtelen szántásra gondolt, a sötét égre, mikor a kiránduláson megálltak. A messzeségben két szalmakazal derengett csak.

Úgy rohantak a süppedő szántásba, mint a csikók.

Mély csend volt.

Reggel örömmel üdvözölték egymást. Máté táskájából ajándékot vett elő, az édesanyja küldte, Teréznek a szép, fehér jegykendőt, matyó hímzéssel. Teréz nagyon örült, igazi ajándék volt.

Máté mamája még Teréz nevét is rá akarta hímezni. Mesélt a falujáról.

Teréz lendületesen dolgozott. Végre rátalált a neki megfelelő maratási eljárásra. Csinált még néhány kompozíciót.

Jött Máté fekete esernyővel. Vett Teréznek Hubertust.

- Tudod Teréz, hogy szeretem, mikor szemed lehunyod és mosolyogsz. A sötétben néztem az arcodat, olyan szép voltál.

Teréz megmutatta nyári munkáit Vince mesternek.

- A pasztellek között van sok jó. Maga vadóc és erőteljes, mért nem dolgozik bátrabban? - mondta.

Teréz tudta, hogy emberek közé kell menni, rajzolni!

Mielőtt Máté elutazott Teréz megkérdezte:

- Nem kell neked más, csak én?

- Csak te Terézke, csak te! Nem vetted észre, milyen sokszor megérintlek, megölellek!

Az év utolsó hete volt.

Mindenki ajándékot vásárolt, készülődött.

Párás, egyhangú hideg terpeszkedett a városra. Ilyenkor legjobb volt bent, a meleg szobában.

Máté bement az illatszerboltba és vett Teréznek egy fekete púderdobozt Karácsonyra meghívták Mátét. Teréz megvette Máténak Thomas Mann: Doktor Faustus című regényét. Idő előtt megmutatta, de nem nagyon örült neki. A lemezt is előre odaadta.

Teréz a főiskolán kikísérletezett egy módszert, a lágyalapos technikát, igen sok lehetőség rejlett benne. Szép, mintás tónust eredményezett és ízes vonalakat.

Teréz édesanyja negyvenhét éves volt. Karácsony estén várták Mátét.

Húga, Julianna is náluk volt a kisfiával.

Öt óra felé meg is érkezett Máté. Hozott bort. Megvacsoráztak. Egy kicsit iszogattak, aztán szétszortották az ajándékokat.

Máté egy szép sálát kapott Teréz édesanyjától, örült neki, megnézte a tükör előtt, hogyan áll rajta.

Késő estig kártyáztak.

Teréz mikor kikísérte Mátét, olyan rakoncátlan volt.

- Tudod Terézke, hogy kíváncsi vagyok egész nap? A sógoréknál jó lesz majd! - mondta és megcsókolta Terézt. Még vissza is intett.

Másnap vidámak voltak. Máté táskája tele volt ajándékokkal. Testvéreinek készítette karácsonyra.

Átölelte Terézt kedvesen. Mikor megérkeztek vidékre, már a buszból látták Máté nővérét. Eléjük sietett.

Megebédeltek. Borozgattak, beszélgettek, kártyáztak.

Megérkeztek Máté bátyjai.

Estére felmelegedett a hangulat, és nagy dínom-dánom volt.
Éjjel Máté bebújt a nagy dunyha alá, Terézhez, lázasan ölelte, megsimította Teréz haját.

Teréz csinált egy merész linót, nővérét ábrázolta, lúdtollal a kezében.
Máté azt mondta, hogy rosszul érzi magát, mégis elment hozzájuk vacsorára. Vidám volt.
- Hu! Hu! - Viccelődött, a maszkon, amit magára vett, egy szemüveg volt, piros orr és fekete bajusz.
Vacsoráztak. Teréz nyugtalan volt, koccintottak szüleivel, majd siettek a buliba.
Már sokan összegyűltek. Ott volt Karcsi, Laci, a félhomályban nem táncoltak.
Máté hívta Terézt a szobájába.
- Gyere Terézke, most teljesen az enyém vagy, ugye? Mondd, hogy szeretsz!
- Igen, nagyon, Máté. Örültem, hogy boldoggá tehettelek!
Felsiettek a társasághoz. Teréz nem érezte jól magát, mert nem táncolt senki.
Máté bolondozott.
Teréz megnézte őket. Máté egy idegen lányt szorongatott.
Máté ezen az estén egy kicsit többet ivott.

Másnap a főiskolán Máté a magnót kapcsolgatta és káromkodott.
- Terézke, te most virágzol, meg kellene örökíteni!
- Mi bánt, Terézke, mondd meg igazán! Elviszlek, ha lesz pénzem, étterembe! Meglátod, elmegyünk! - vigasztalta és kérdezgette Terézt.
Egyszer csak munka közben felkiáltott:
- Látod, Terézke, miattad van minden! Érted vagyok én is!
- Igaz ez, Máté?
- Igaz! - válaszolta sértődötten és hozzátette:
- A gimnáziumban is ilyen voltál, keveset szóltál, csak szótted a szőnyeget és lobogott a kócos hajad.
- Láttalak, - mondta Máté és megcsókolta, belemarkolt a hajába. - Neked vettem fel ezt az inget, tetszik neked?
Teréz megleste, mit festett Máté. Két tájképet és egy idegen, női portrét.
Sétálni is hívta délután.
Máté Mártának hangosan azt mondta, hogy Teréz is meghallja:
- A Teréz féltékeny a női portrémra?!
Szó nélkül ment el.

Máté örült a lemezjátszónak, amit vásárolt. A villamoson mosolyogva vette elő a kis aranyozott nyakláncot, melyen egy szív is díszlett. Teréz nagyon örült neki.
Mikor megérkeztek, Máté mindjárt elkezdte szerelgetni a lemezjátszót.
Szép csendesen szitált a hó. Terézt megnyugtatta a fehérség, és a nagy csend, a hatalmas, szürke ég.
Mosolygott, az utca közepén ment, a tiszta, fehér hóban.
Teréz kérte Mátét, hogy menjen el hozzájuk, szülei házassági évfordulójára.
Máté elment Terézékhez, vörös vermutot hozott és hóvirágot.

Teréz édesanyjával kártyázott.
Éjfélig maradt.

Máté megint késve jött be a műterembe. Vidáman, kedvesen nézegette Terézt.
Bandinak és Miklósnak beszélt arról, hogy Terézéknél volt vendégségben.

- Csak nem esküvő lesz belőle? - kérdezte Bandi.

Máté nem válaszolt.

- Miért? Karácsonykor is náluk voltam! - mondta egy kis idő után durcásan és kicsit büszkélkedve is.

- Mit mondott rólam az apád?

- Örült neked és a kártyapartinak.

- És még mit mondott?

- Mást nem - felelte Teréz.

„Édesanyámnak vettünk egy szép hálóinget születésnapjára. Szeretem a szüleimet, ahogy ők engem.”

Talán a legszebb téli este volt ez. Jó volt járni a nagy hóban.

Máté nem féltette, éjfél után két óra volt.

Egyedül sietett haza.

Nővére lelkesen készítette a jelmezét, római hölgynek öltözött, Teréznek földig érő, világoskék „esküvői ruhát” ajánlott.

Addig maskarázott, míg Teréz is belement a játékba, még álarcot is csináltak.

A klubban egy tógás fiút láttak. Teréz nem volt vidám, nézegette magát a tükörben, aztán a kályha mellett álldogált.

Valaki odament hozzá és megcsókolta a kezét. Többen is felkérték táncolni, de nem volt kedve táncolni.

Napok óta esett az eső, olvadt a hó. Teréz csontjait átjárta a nyirkos hideg.

- Beadtam a tanácshoz egy lakáskérvényt.

- És oda engedsz majd a házádba? - gúnyolódott Máté.

- Majd felesben fizetjük a törlesztést - válaszolta Teréz és szomorú lett, hogy Máté nem mondta azt, hogy férj, feleség lesznek.

- Emlékszel, Teréz, eleinte mindig azt mondtad, hogy csak ritkán találkozunk - jutott hirtelen eszébe.

Teréz kinézett a műterem ablakán, és látta hogy Máté ott megy a túloldalon.

Féltette, beteg volt már két napja.

Reggel Teréz megmérte a lázát.

Máté a gőzfürdőbe ment.

- Nem túlságosan ismerjük egymást! Te nagyon keveset tudsz arról, hogy milyen volt az életem a gimnázium előtt. Igaz? - kérdezte Máté.

- Igen, nem beszéltél róla, Máté.

- Látod Teréz, az a sok kínlódás megedzett!

- Nem tudom, mi lesz tovább? Hogy hihetnék újra benned? Legjobban akkor éreztem, hogy nem szeretsz, mikor állapotos voltam és te elvetted a magzatunk!

Teréz a lépcsőkön jött, különös zene áradt ki valahonnan.

Máté mosolygott, mikor Teréz odaadta a lemezt, amit neki vett. Teréz nagyon szomorúan nézett rá.

„Majd festek kisgyereket, festek én boldogságot, ha már másképp nem lehet!” - gondolta.

Beköszöntött a tavasz. Teréz új erőre kapott.

Sietett Mátéhoz. Az ajtaja nyitva volt. Bement. Villanyt gyújtott. Az ágy felborzolva, a kabátját nem látta. Az asztalon lemezek heverték szerteszét. Máté elment valahová.

Fél hét, lassan múlt az idő. Szalay bácsi benyitott.

- Hát tudja-e Máté, hogy itt van?

- Igen, tudja! - szólt Teréz.

- Ha fent van, az emeleten, majd szólok neki, jöjjön!

- Köszönöm. Milyen volt a nagy multság?

- Jó volt, hát maga mért nem jött el, pedig volt ott több fiatal is.

Mikor az öreg elment, Teréz elszomorodott. Már várni sem volt kedve.

„Mulattál nélkülem, nem is érezted a hiányom?” - gondolta.

Olvasott egy kicsit fél tízig várt, aztán elment.

Máté hétfőn odament Terézhez azt mondta, hogy beteg volt.

- Igen, vettem észre, aki vasárnap jól mulat!

- Csitt! - súgta Máté, hogy ne mondja tovább, át is akarta ölelni, de Teréz elhúzódott tőle.

Három órakor, mikor Teréz belépett a műterembe, minden kopár és üres volt. Máté leszedte a képeket, mindent elrakott, mintha elmenne.

- Hoztam neked narancsot - mondta Teréz és Máté asztalára tette.

Máté nem szólt egy szót sem. A rajzokat, képeket, tárgyakat, állványokat a fal mellé tette.

Rideg lett a műterem.

Teréz leült a kis asztalhoz.

Máté szó nélkül elment.

Márta mesélte másnap, hogy Máté a Kékesben volt a többiekkel.

- Máté, rég láttalak együtt a Terézzel! Mért nem jött el? - kérdezte Márta.

- Ott kuksol a műteremben - felelte Máté.

- Mért nem hívtad el Terézt a lagzira?

- Minek hívtam volna?

Teréz arra gondolt, mikor Máté szaladt a hegyre fel, forrón égetett a nap, cigánykereket hányt, nagyon szerette, koszorút font a hajába, számocát szedett, hozta a tenyerébe.

Máté szorosan ölelte. Egy régi zenét tett fel a lemezjátszóra.

- Vettem, egész héten ezt hallgattam - mondta és egymás után háromszor is feltette. - Menned kell, ugye Teréz? Késő van már.

Szótlanul mentek. Máté a gyomrát fájlalta.
Elköszönt.

Újra kézen fogva mentek a Váci utcán, nevettek.

- Most is olyan bolondságokról álmodsz? Jaj, te!

- Hogy telnek a napjaid? - kérdezte Teréz.

Máté nem felelt, megcsókolta a műteremben.

- Na, hagyj dolgozni! Nem érted? - védekezett Teréz.

- Tudod-e mit hoztam neked, Teréz?

- Mit bánom én, nem érdekel!?

- Na, jó! - morogta Máté.

- Gyere! - mondta titokzatosan, és kezében tartotta a magnetofont. - Hallgasd meg, olyan szép számokat vettem fel! Aztán megyünk.

- Nem megyünk sehová! Dolgozom. Te csak menj azokhoz, akikkel engem csalogatsz!

- Terézke, hidd el, hogy csak a tied vagyok, senki másé! - és odavonta magához Terézt.

- Akkor most menj, csinálj két nyomatot és megyünk! - mondta türelmetlenül.

Járták az utcákat és nevettek.

- A józanság nagy erény! Teréz a Máté felesége lesz! - mondta Bandi lelkesen.

- Milyen szép menyasszony lennék! Bárhol a világon, valahol új életre kapnánk! Jönne a gyerek és élnénk boldogan. Boldog lenne anyám és apám is! - szólt Teréz.

- Egyet mondok Teréz, ez lebegjen a szemed előtt, ne veszítsd el önmagad! Előbbre kellene járnod a művészetben! - mondta Bandi és felült az asztal tetejére.

Teréz nem haragudott Bandira azért, mert így beszélt. Többet akart Teréz művészetéből, mint amit felmutatott.

- Gyere egyet sétálni! - mondta Máté.

Vett Teréznek tejszínhabot, meg hűsítő italt. Bolondozott, a madarakkal is beszélgetett. Teréz igen szerette Máté vidámságát.

Az ünnepnapokra nem beszéltek meg találkozást.

Teréz sokat rajzolt. Nővére biztatta. Csinált egy Vénusz-ciklust és egy szerelmespár kompozíciót.

Máté szobája hideg és barátságtalan volt. Teréz látta, hogy az asztalon cigarettásdoboz hevert.

- Olyan jól esik nézni téged Terézke, rég láttalak! - Kívánlak! - mondta és megszagolta a fejét, hogy meglocsolták-e húsvétkor.

Teréz magához szorította. Langyos este volt.

Teréz álmában látta a tengert. Félelmetes volt, zölden, kéken fénylettek a tarajos hullámok.

Máténak menekülni kellett, a tengerben úszva. Egyszer mégis visszajött titokban Terézhez, életét kockáztatva.

- Rosszul áll a mi dolgunk, Teréz! Holnap lemondok rólad, ez nem megy!

- Még te szeretnéd, hogy vidám legyek és boldog?

- Látod, ezért kell hagynunk egymást - magyarázta Máté.

- Előbb is bevállhattad volna, évekig bíztam benned és szerettelek.

„Egyedül maradok hát, nincs boldogság, nincs gyerekünk se már?”

- Látod, ilyen vagyok, ilyen rossz, nem akarom elrontani az életedet - mondta Máté.

Teréz egy pillanatra belenézett Máté zöld szemébe.

Teréz továbbra is hitte, hogy van igaz szerelem. Elhitette magával, hogy majd minden jóra fordul.

Máté odament hozzá és azt súgta:

- Délben lemondok rólad! - és egész délelőtt kerülgette Terézt.

Délben aztán valóban elkezdte a beszélgetést.

Teréz nagy fájdalmat érzett.

- Nincs közös bennünk, nincs egyetértés köztünk. Én feleséget keresek, akivel boldogan élek, gyereket akarok. Neked nagy az önbizalmad, erőteljes egyéniség vagy! Te hiszel a művészetben, én csalódtam, nincsenek eszményeim - mondta Máté.

- Máté, te akkor több mint egy éve, hogy becsapsz engem?

- Most érzem csak igazán, hogy édesanyádnak van igaza, én elkeserítlek, meg aztán neked fontosabb céljaid vannak nálam!

- Nincs fontosabb, de egyenrangú!

- Nekem olyan nő kell, aki, csendes, vidám és gondtalan, nincsen különösebb terve a világban, csak az, hogy boldoggá tegyen!

- Nem igaz! Tudhatod, hogy viták nélkül nem élhet két ember - mondta Teréz szomorúan.

- Nem így akartam beszélni veled, Teréz! Azt hittem, majd szépen, nyugodtan mindent megbeszélünk, de veled nem lehet! - felelte Máté.

Teréz átölelte, arra gondolt, hogy nem adja Mátét senkinek!

Máté aztán egy szót sem szólt, csak ült vele szemben kicsit, majd elment.

Teréz felszállt a buszra, Mátéhoz robogott.

Felnézett az ablakra, látta, hogy valaki kinézett.

Bement Máté szobájába.

Sötét volt.

Máté legszebb kék ingje és kockás nyakkendője volt a széken. Szomorúan kiment, rágyújtott, várta, hogy Máté utána szaladjon.

Éppen az úttestre lépett, amikor a nevét hallotta bizonytalanul. Nem fordult hátra, pedig tudta, hogy ő volt az.

Betértek egy korsó sörre a közeli sörözőbe. Máté rosszkedvű volt.

- Minek jössz meglepetésszerűen? Ezt nem értem? Maradj itt! - mondta és vett még egy korsó sört.

- Szeretlek, Teréz, nem tudok elhatározásra jutni. Feleségül akartalak venni, de így nem lehet! Mi együvé tartozunk már! - mondta búcsúzóul.

Máté napok óta csak zenélt. Elhozta a magnóját a főiskolára és a régi, kedves számokat hallgatta.

Teréz linót metszett.

- Jössz-e a filmre, Teréz? - kérdezte és megnézte Teréz ujját, mely megsérült.

- Jössz kirándulásra, Máté?

- Nem megyek, mert nem intéztem el a határsávit.

- Jobb így neked Máté. Mért mondtad, hogy a buszon majd egymás mellett ülünk a kiránduláson?

Teréz egyedül ment a kirándulásra.

Hallotta a lélekharangot.

Reménykedve várta Mátét, mert a barátai azt üzenték, várja őt az első állomáson.

Azt képzelte, hogy szaladnak majd egymás felé, átöleli Mátét, megbocsát.

Megérkeztek a szállásra, egy tó melletti campingbe.

Máté ott várta, de nem ment Teréz felé.

Együtt ebédeltek Marciékkal.

- Milyen szép a Teréz! - kiáltott fel Marci.

A bazárban képeslapot vettek.

- Nem küldöd el? - kérdezte Máté. - Küldd el, biztos örülnek majd! - biztatta, aztán elment valamerre a többiekkel.

Este érkeztek Sümegre.

Az egész társaság mulatni ment. Szólt a zene.

Máté az asztal végénél ült és sörözött, az arca kipirult.

Énekeltek táncoltak, Máté is énekelt, tapsolt a prímásnak, nevetve.

Terézt nem kérte fel táncolni.

Teréz másnap egyedül ment fel a várba.

Megérkeztek Pestre.

Teréz Mátéhoz sodródott.

- Menj haza! - mondta Máté és elsietett.

Hétfőn írt egy kis cetlit. Mikor Máté elolvasta, megkérdezte: - Na, mit akartál mondani?

- Most nem lehet, itt a Kopasz! - felelte Teréz.

- Mondd!

- Azt akartam kérdezni, szeretsz-e még?

Máté megsimította Teréz arcát.

Akkor este még nehezebb volt elviselni, hogy nem ölelhette át.

Dörgött az ég, esett az eső. Mintha a föld is kettéhasadt volna!

„Patakon egy este ültünk az ágyban, egymást átölelve és néztük az elvonuló vihart. Még most is érzem azt a kesernyés illatot, ahogy az eső lemosta a poros házakat. A nyitott ablakon át beesett az eső. Milyen jó volt melléd bújni! Éjjel gyakran felébredtem és néztem az arcod, magamba szívtam tested férfias illatát.” - emlékezett Teréz.

Teréz bizakodóan ment a főiskolára, azt hitte, minden rendbe jön. Nyugodtan dolgozott, meg akarta menteni a madaras rézkarcot, színeset nyomtatott belőle.

Hiába várta Mátét.

Nem gondolt többet semmi rosszra.

Hűvösödött. Teréz egyedül sétált a virágzó gesztenyefák alatt.

Megkerülte a házat, nem mert bemenni, mert a háziak kint ültek az erkélyen.

Már egészen sötét volt. A kertbe ment, a ház mögé..

Máté ablakából fény szűrődött ki. Teréz lassan ment a lépcsőkön, aztán mégis megindult, határozott léptekkel.

Kopogott.

- Tessék! - mondta Máté.

- Szia!

- Valamit mondani akarsz, ugye? - kérdezte Máté.

- Igen.

- Na, mit?

- Mondd meg, elhagytál-e?

- Már öt hete nem találkoztunk, nem értettél ebből? - felelte és beszéd közben, albumja lapjait jelölte be.

Az ágyon fotók heverték, Teréz fényképei legfölül.

A magnóját elvitte a zaciba, karján új karóra volt.

- Írtál egy rosszhangú levelet is - tette hozzá.

- Az a levél rossz volt? Pedig háromszor is elolvastam, nehogy bántó sor legyen benne! Én már akkor is bántanálak, ha nem akarlak?

- Teréz, nehogy sírjál! Mit mondjak még? Nem akarok jelenetet!

Teréz hallgatta egy ideig, aztán készülődni kezdett.

- A külföldi útra sem megyek, átadtam másnak.

- Nem? - kérdezte Teréz csendesen és körülnézett a szobában.

Szerette volna azt mondani, hogy utazzon vele, de nem szólt.

Teréznek sikerült a rézkarca, nyugalom költözött beléje. Éppen levelet írt Máténak, mikor hozzá lépett.

- Mutasd, mit írsz! - kérdezte kissé mosolyogva Máté.

- Nem mutatom! - ellenkezett Teréz, aztán mégis megmutatta.

Máté elolvasta a levelet, és azt mondta:

- Mért nem mondd ezt szóban? - kérdezte és elment.

Teréz olyan szerelmesen nézett rá.

Várta nagyon Mátét.

Máté süteményt hozott Teréznek.

- Máté, gyere utazz velem! Annyira akartál jönni, így nem lehet! Így nem igazságos! Ha te nem mész, én sem megyek! Nem tudom elhinni, hogy elhagysz! - mondta.

- Ne tégy ilyet! Már egyszer mindent megbeszéltünk, mért kezdted előlről? Hidd el, semmi értelme nem lenne, ha én is veled utaznék. Csak rossz lenne - válaszolta Máté.

Teréz ránézett Mátéra.

- Nem megyek akkor én sem! - mondta.

- Ne csinálj bolondságot, megállj, telefonálok anyádnak! - viccelt Máté.

Teréz a műteremben dolgozott, a rajzait paszpartúzta.

Délben Máté közömbös volt. Francia vizsga után mégis remélte, hogy Máté megvárja.

Roszkedvűen indult haza. Marci megállította az aulában, hogy lelket öntsön belé.

- Ugye nem bírtad megállni, hogy oda ne menj?

- Csak azt mondtam Máténak, hogy jöjjön velünk, akkor ő azt mondta, hogy elhagy engem.
- Ne menj oda hozzá, Teréz! Volt már másoknak rosszabb is, mégis megbocsátottak egymásnak!

Jön ő Teréz, meglásd, tégy úgy, mintha egyáltalán nem érdekelne téged, érted? - magyarázta Marci.

Forró nyár volt. Teréz hallotta az ablakból a vadgerlicét, úgy szólt, ahogyan Máté a nyelvével szokott bolondozni.

„Édesanyám azt mondta, a vadgerlice igazán hű a párjához, ha meghal a párja, nem keres mást!” - gondolta.

Még a rigó is füttyöresztett.

„Emlékszel? Patakon lefelé jöttünk a hegyről, mikor meghallottuk a pacsirtát, fenn a magas égen. Sokáig néztük hanyatt fekvé a fűben, amint boldogan a magas égbe tört, aztán már nem is láttuk. Megint azt hiszem, hogy biztos jössz hozzám. Minden nap azt hiszem. Az illatok ide tódulnak. Olyanok leszünk, mint a kis pacsirta, boldogok, és úgy ölelsz, hogy majdnem beleroppan a derekam.

Te mesélni fogsz a kis mozdonyról, a madarakkal bolondozol.”

Máté halogatta a vizsga idejét. Az arcán fáradtság látszott.

Délben adott Teréznek egy süteményt. Teréz meg akarta várni, míg Máté levizsgázik, de ahogy ott állt a könyvtár folyosóján, Máté rákiáltott:

- Minek állsz még mindig itt? Mért nem mész haza? - és bement az olvasóba.

Máté az évfolyamtársai előtt küldte el.

Teréznek sikerült délig felrakni minden üveget. Örült, hogy látta a falon a grafikákat. Leült a székre, és sokáig nézegette az egész évi munkákat. Végigjárta a kiállító termeket a főiskolán.

Örült Máté munkáinak, ha keveset dolgozott is, de az jó.

Máté magnója a széken. Teréz gyönyörködött kicsit a kiállításukban.

Mikor megérkezett Máté, fonott szatyrából elővette a címkártyákat és átadta. Teréz felszögezte a grafikái alá. Máté hozott még két üveg sört is. Teréz szeretett volna közeledni hozzá. Máté behozta a magnót és zenélt.

- Kínáld meg Terézt is! - mondta István.

- Teréz egy darabig ült, nézte, hogy fociznak a fiúk. Fáradt volt.

- Ünnepeljünk! Ez az utolsó multság! - mondta Máté. Mindenkit megvendéget. Mikor vége volt a zenének, elmentek. Terézt Bandi marasztalta.

Máté hamar megvacsorázott. Megkínálta Terézt, adott egy kenyeret, meg egy szelet húst. Teréz megette.

Jó lenne multságot rendezni! - ábrándozott, végül úgy döntött, hogy megy a megnyitóra. Terézt nem hívta.

Teréz elszívott egy cigarettát.

- Gyere Teréz! Máté meghagyta, hogy vigyázzak rád, hogy együtt menjünk haza! - szólt Bandi.

Teréz elgondolkodott.

„Látom édesanyám zöld szemét, apám szomorú arcát. Olyan nehéz volt megmondani, hogy nem maradtam bent a főiskolán ötödik évre. Elhagyom a főiskolát, milyen rossz arra gondolni, hogy nem látlak nap, mint nap Máté, olyan hihetetlen. Arra gondolok, hogy rajzolni

fogok, megfestem az álmaimat, a szépséget és jószágot, ezeket a ritka „kincseket”, melyeket olyan nehéz megtalálni. Kint napsütés, rohannak az autók, sietnek az emberek, az aszfalt szinte gőzölög, olyan időtlennek tűnik minden. Csend van és forróság, mintha minden álom volna, elvegyül az emlékekkel. Fúj a szél, neked is fújja a hajadat, látom elmosolyodsz, olyan voltál, mint amilyet gyerekkoromban álmodtam!”

Teréz a főiskolára ment, beadta a tagfelvételi kérelmét a Művészeti Alaphoz. Az aulában hirtelen meglátta Mátét, szomorú volt.

„Húgom azt mesélte, hogy voltál nála. Mikor este megérkezett, az ajtójára tűzött fotókat talált. Az egyiken én voltam. Később ismét visszamentél húgomhoz, és pezsgőt vittél neki. Elmesélted húgomnak, hogy elhagysz. Ma is elmész a húgomhoz, tudom.” - töprengett Teréz.

Mikor Teréz húga kicsi fiára vigyázott, Bandi telefonált. Azt mondta, azért kereste, mert Máté megkérte, hogy hívja fel, nagyon akarja látni!

Teréz ebédnél éppen arról beszélgetett Mártával, kit hívnak meg a bulira. Máté odalépett hozzájuk.

- Máté, hozol magnót? - kérdezte Bandi.

- Igen, elviszem a magnót, de csak fél óráig leszek ott, mert randim van.

- Na, megyek, Márta! - mondta Teréz és elsietett.

Teréz elmosolyodott, tudta, hogy legjobban Máté akarja a bulit.

- Hogyne hozná el a magnót, hiszen ő van benne a legjobban, ő kezdeményezte az egészet! - mesélte Miska.

Teréz egész nap izgatott volt. Már három órákor ott volt húga lakásán. Felvette az új, fehér rakott szoknyáját és a fekete nyakláncot. Vett ennivalót, szendvicseket csinált. Erős volt és jókedvű.

Megjöttek az első vendégek, jött a Nagyi, Márta, Miska és Karesz.

Húga kisfiát mindenki megcsodálta, kitették a kiságyát a szoba közepére.

Nem kellett sokáig várni, Máté is megjött.

Teréz kicsit zavarban volt, de mosolygott és nem mutatta ki, mit érzett.

Máté előkészítette a magnót és már szólt a zene. Teréz először Miskával táncolt, aztán Karesszel.

Már tizenegy óra körül járt. Máté iszogatózott, Teréz húgával táncolt, és Mártával. Gyakran nézegette az óráját, és azt hajtogatta, hogy el kell mennie. Márta visszatartotta.

Máté tizenegyig nem kérte fel Terézt táncolni.

Teréz éppen el akart menni, amikor látta, hogy Máté ott ül a fotelben, a karfára hajolva és azt a dalt játszotta a magnón, hogy: „Gondolsz-e majd rám?...”

Teréznek elszorult a szíve, húgával váltott pár szót.

Julianna haragudott Mátéra. Aztán megkérte, hogy maradjon még, beszélgessenek!

Hívta Mátét a konyhába.

- Teréz csak akkor marad, ha van értelme! - mondta Julianna.

Teréz és Máté bementek a konyhába.

- Olyan nehéz elkezdni! - mondta Máté, italt tartott a kezében.

Julianna nem sokat várt, kiment a mulatókhoz.

- Várj egy kicsit! - kérte Terézt Máté.

Egyre csak azt mondogatta, hogy vége, hogy el kell hagynia Terézt.

- Ez az utolsó napunk Teréz, maradj, ne menj el! - marasztalta.

- Nem értesz engem, Máté.

- Nagyon nehéz nekem most, cigarettázom, kínlódom - beszélt Máté. Teréz fázott, sokáig álltak egymás mellett.

- Milyen nehéz lesz elképzelni is, hogy ezentúl nem ölellek át, nem csókollak meg! - tűnődött Máté.

Egyszer aztán mégis magához szorította Terézt, arcuk összeért.

- Ne haragudj rám, Teréz!

Teréz átölelte Mátét.

- Nem így képzeltem el ezt a beszélgetést, Terézke, itt a hideg konyhában. Ha arra gondolok, hogy más ölel majd át, jaj, de rossz lesz, pedig bekövetkezhet, találsz majd mást?

Máté olyan vágyakozva nézett rá, hogy Teréznek majd megszakadt a szíve!